

WAPARK

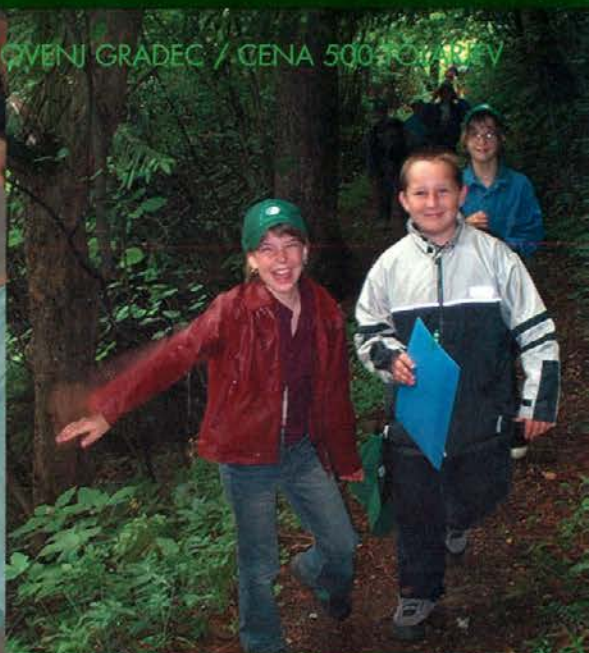
LETO XXXV / ŠTEVILKA 6 JUNIJ 2003 / POŠTNA PLAČANJA PRI POŠTI 2380 SLOVENI GRADEC / CENA 500 SLOVENSKIH TOLAROV

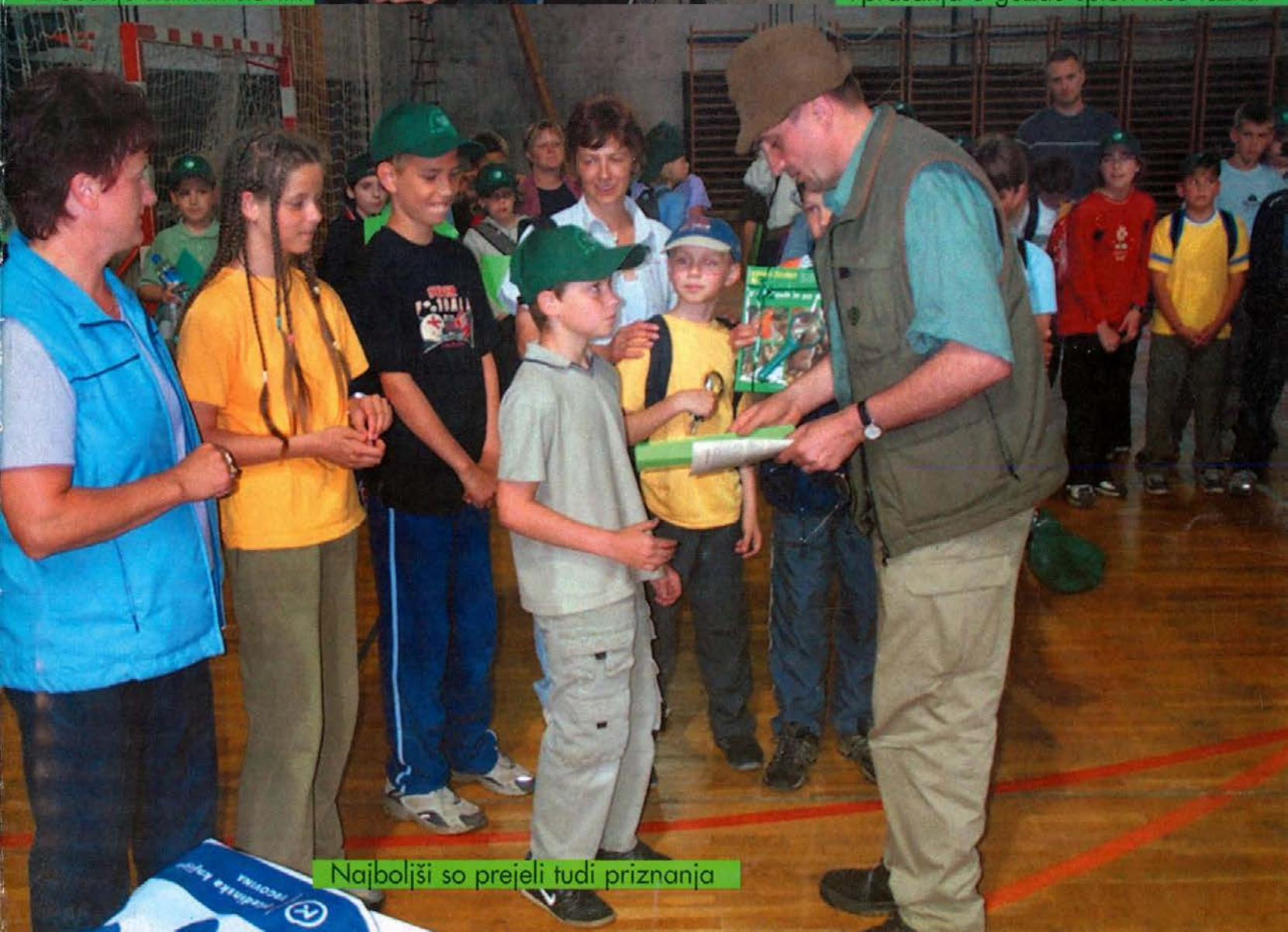
GOZDNO
GOSPODARSTVO
SLOVENI GRADEC

Zrebanje šartnih številk

Vprašanja o gozdu sploh niso težka

Najboljši so prejeli tudi priznanja

U V O D N I K

POZDRAV PERESU

Preprosta lesena preužitkarska kočica leno dremlje v poletni vročini. Naslanja se na breg kot utrujen popotnik, ki z nahrbtnikom na ramenih prisopihla iz doline, da se naužije lepote planinskega sveta.

In na tej dremavi kočici obdani s cvetjem se na stečaj odprejo lesena vrata in med njimi se pojavi podoba človeka, ki ga je življenje trdo obračalo in premetavalo po svoji strugi; ga oklesalo in zgladilo v klenega človeka z veliko mero ljubezni do ljudi in pisane besede. S svojo močno voljo premaguje bolezen, ki se ga oklepa že iz mladosti.

Rahlo upognjena postava obstoji na pragu in čez lice mu huščne vesel nasmeh, ko iztegne roko v pozdrav.

» Prišla si! Vesel sem te!« mi govori njegove oči, ko me povabi v svoje domovanje. Prijetno je stopiti v preprosto kočico, polno toplote in domačnosti, če vidiš, da si zares dobrodošel. Moje oči se zapičijo v tablo z napisom, ki visi na steni:

Pozdravljen bod, ko v hišo prideš

In Bog s teboj, ko spet odideš!

Prelepi verzi, izpisani na lesu, a še lepši in z večjo vrednoto, kadar privrejo iz srca. S pogledom begam po stenah in iščem novosti na njej. Oziram se kot bi prvič prestopila prag tega prostora, čeprav me korak vodi večkrat čezenj. Njegove stene so okrašene z drobnimi darili otrok, vnukov in prijateljev.

Sedeva in se pogovarjava kot vrstnika. Mnogo let je med nama, a to ni ovira za prijeten klepet o starih časih, ki jih je on preživel, a jaz jih poznam le po pripovedi svojih staršev. Vedno znova spoznavam mnoge usode tedanjih rodov; njihove stiske, skrbi in pomanjkanja. Prijetno je izmenjati poglede na tiste čase in jih ovekovečiti za naslednje rodove. To je uspelo človeku, ki živi svojo jesen življenja v tej prijetni leseni hiški na Modrijevem dvorišču in mislim, da ga ni potrebno posebej predstavljati. Vem, da ga že dobro poznate; mnogi osebno, a le izjeme samo po njegovih pisanih delih.

»Ja, to je Ludvik – pero s Pernic«, boste dejali. Res je! Nekoč nepoznana osebnost; skromen gospodar Nehnikove kmetije, a sedaj spoštovan avtor knjige, v katero je izlil vso svojo preprosto dušo in ohranil v večnem spominu mnogo domačij in družin.

Spomnim se leta nazaj, ko sem slišala o njegovih prvih prispevkih v časopisu. Nekaj sem jih celo prebrala ter na tiho občudovala njegov pogum, da se je s svojimi par razredi izobrazbe upal podati v »novinarske« vode. To je bilo tudi vse. Nisem imela poguma ali volje, da bi stopila k njemu in mu stisnila roko ter mu s tem izrazila podporo in priznanje. Tega me je še vedno sram in zato toliko bolj zabolijo pikre besede ljudi, ki si kdaj na njegov račun in račun njegovega truda brijejo norca. (To navadno počnejo tisti, ki sami ne najdejo poguma ali pa jih zaboli resnica, ki se kdaj tudi najde med vrsticami). Vem in verjamem, da nikomur noče nič žalega, le zgodovino hoče ohraniti, za kar bi mu morali biti zelo hvaležni.

Zato pa sem danes toliko bolj ponosna, da izhajam iz njegovega kraja; da mu lahko prisrčno stisnem roko za njegovo uspešno delo in dosežen cilj, ki si ga marsikdo želi, a le malokdo doseže. Veseli me, da se je našel nekdo iz preproste sredine in obrekljivcem dokazal, da je lahko kljub skromnosti vreden časti in spoštovanja ter, da ga občudujejo po vsej naši domovini, do koder so prispela njegova dela. Tudi daleč v tujem kraju živi nanj prijetna misel ob prebiranju njegovih vrstic.

Obisk pri njem vse prehitro mine. Slike v njegovih albumih kar oživijo in njihove podobe me spremljajo še del poti in tudi njegove besede ob slovesu: »Pa še kaj pridil! Mi je manj dolgčas!«

Seveda me pot še mnogokrat zanese mimo in vedno se rada ustavim, malo poklepetam in dan je mnogo prijetnejši za oba. Njemu ni dolgčas, a jaz sem srečna, kadar lahko koga z drobno gesto razveselim.

BERNARDA

TEDEN GOZDOV – ODKRIVANJE ZANIMIVOSTI GOZDA NA REGIJSKEM KVIZU O SPOZNAVANJU GOZDA V ČRNI NA KOROŠKEM

Nadaljevanje z naslovnice

GORAŽD MLINŠEK, univ.dipl.inž.gozdarstva, Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec

Devetnajst od dvajsetih prijavljenih ekip matičnih in podružničnih osnovnih šol se je ta dan udeležilo že tradicionalnega kviza o spoznavanju gozda. Poskusno so gozdarji pripravili podobno srečanje v libeliških gozdovih v bližnji okolici mladinskega doma Centra za obšolske dejavnosti »Ajda« pred šestimi leti. Vzklilo je seme vsevednosti po skrivnostih gozda med koroškimi šolarji in zanimanje za kviz je med njimi iz leta v leto vse večje. Na otvoritvi letošnjega srečanja sta poleg gozdarjev pozdravila sedemindeset četrtošolcev in devetnajst njihovih mentorjev župan občine Črna na Koroškem Janez Švab in ravnateljica domače osnovne šole Jožica Ovnič.

Črnjanski župan je naš stanovski kolega, ki je tudi oče gozdne učne poti na Teber. Za prijeten kulturni program so poskrbeli kar črnjanski osnovnošolci. Prijetno jih je bilo poslušati.

Po končanem programu so se ekipe podale po učni poti in negdanji glavni poti h kmetu Matvozu mimo petnajstih stojišč skozi

V letošnjem tednu gozdov so gozdarji Zavoda za gozdove, Območne enote Slovenj Gradec pripravili osrednjo prireditev ob Tednu gozdov v Črni na Koroškem. V četrtek, 29. maja, je bilo v osnovni šoli Črna na Koroškem zelo živahno. Oživel je tudi bližnje gozdnato pobočje Tebra, po katerem je speljana zanimiva gozdna učna pot »Zelena pot Teber«. Gozdarji javne gozdarske službe so ob pomoči učiteljev in šolarjev črnjanske osnovne šole organizirali »Kviz 2003«.

Na 1. stojišču kviza je bilo potrebno razglabljeti o čebelah.

Tekst in foto ▲▼ Gorazd Mlinšek

spomladansko se prebujajoči gozd. Na vsakem stojišču se pod nadzorom gozdarjev reševali v obliki kviza zanimiva vprašanja. Letošnji teden gozdov je bil posvečen vlogi vode v gozdnem prostoru, zato se je kar nekaj vprašanj nanašalo na to temo.

Vsi tekmovalci so nas prepričali, da veliko vedo o gozdu, saj je kar nekaj ekip zbralo enako število točk. Med najboljše so se uvrstili šolarji podružnične osnovne šole Javorje (OŠ Črna na Koroškem), drugo mesto so si delili mladi gozdni raziskovalci iz osnovnih šol Vuzenica in Mislinja.

Gozdarji čestitamo vsem udeležencem kviza za prizadevno in uspešno sodelovanje na letošnjem zelenem kvizu, zahvaljujemo pa se tudi soorganizatorjem in sponzorjem iz osnovne šole in pekarnice v Črni na Koroškem, ki so poskrbeli za dobro in obilno okrepitev vseh udeležencev in organizatorjev prireditve »Kviz 2003«, na katerega nas bo spominjal v črnjanski osnovni šoli izdelan bilten. ▲

Prihod na tretje stojišče

Po končanem sprehodu skozi gozd so se udeleženci kviza lahko zabavali z žogo

Uf, le katero drevo je to?

Ob strugi potoka

PROTESTNI SHOD GOZDARJEV ZAVODA ZA GOZDOVE SLOVENIJE

GORAZD MLINŠEK, univ.dipl.inž.gozdarstva, Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec

Slovenija je porasla z 1,14 milijona hektarjev gozdov. Za več kot polovico površine slovenskega prostora skrbi z načrtnim strokovnim delom 753 zaposlenih v Zavodu za gozdove Slovenije. Gozdarji javne gozdarske službe zagotavljajo letno več 10 tisočim lastnikom gozdov svetovanje za delo v gozdu in strokovno izbiro drevja za celotni posek ob izvedbi celotnega upravnega postopka (2,5 - 3 milijone m² letno). Vse večja je pomembnost najrazličnejših funkcij gozda v pestrem slovenskem gozdnatem prostoru, katere zagotavljamo gozdarji ZGS skupaj z lastniki gozdov z načrtnim sonavnim delom. Delo revirnega gozdarja in ostalih gozdarskih strokovnjakov poteka večji del časa v gozdu. Poleg dobrih terenskih čevljev potrebujemo za prevoz na teren predvsem svoje avtomobile, za vzdrževanje teh potrošimo veliko lastnih finančnih sredstev.

Vedno bolj smo izpostavljeni vse večjemu številu okuženih klopov. 37 odstotkov vseh zaposlenih je okuženih z borelijo, 7 odstotkov terenskih gozdarjev je zbolelo za klopnim meningitisom. Obe bolezni nista priznani kot poklicni bolezni. Za svoje delo prejemo 30 % nižjo plačo od primerljivih plač drugih javnih služb v državi. V ZGS dela 70 % zaposlenih z višjo in univerzitetno izobrazbo.

Že nekaj časa je Sindikat ZGS opozarjal na težave v javni gozdarski službi, vendar odgovorni niso imeli posluha za nastale težave in reševanje teh.

Zato se je pod vodstvom sindikata ZGS zbralo 19. junija 2003 več kot 500 zaposlenih iz vseh 14 območnih enot in Centralne enote pred poslopjem MKGP, kjer smo javno izrazili nezadovoljstvo nad nastalim položajem v gozdarstvu. Minister Franc But je bil na našo žalost odsoten, zato je prejel zahteve po dokončni razrešitvi nastalih težav v gozdarskih vrstah državni sekretar za gozdarstvo Jože Sterle, katere bo predal ministru Butu. Večstomerska kolona protestnikov se je podala po ljubljanskih ulicah do vladne palače. Tudi predsednika vlade Antona Ropa so vodilni sindikata ZGS seznanili s težavami in zahtevami po takojšnji razrešitvi.

V času protestnega shoda pa je Državni zbor med sprejemanjem rebalansa proračuna za leto 2003 večinsko potrdil tudi dopolnilo za zagotovitev 349 milijonov tolarjev za nemoteno delo ZGS v letošnjem letu.

Protestni shod smo gozdarji zaključili dostojno v upanju, da bodo nastale težave čimprej rešljive, Sloveniji pa smo gozdarji pokazali, da kljub najrazličnejšim političnim pritiskom po ukinitvi naše službe, še znamo stopiti skupaj. ▲

Kratkoročno žaganje in rezanje gozdarske stroke je enako dolgoročni nestabilnosti gozdnate Slovenije.

1. Slovenski gozdarji pred poslopjem MKGP v Ljubljani
2. Igor Lampe, predsednik sindikata ZGS, je prebral zahteve gozdarjev
3. Slikovito izraženo nezadovoljstvo gozdarja javne gozdarske službe
4. Protestni shod gozdarjev po glavni ljubljanski cesti
5. Skozi mestni park do vladnega poslopja

Vse fotografije posnel Ivan Štornik, OE ZGS Slovenj Gradec.
Karikatura Gorazd Mlinšek.

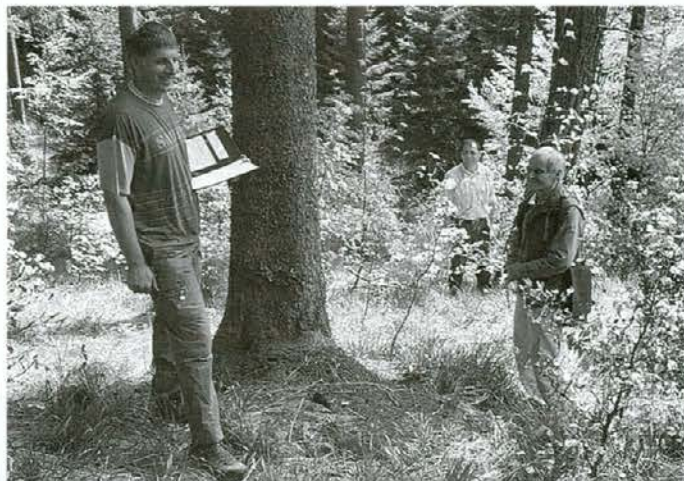
INFORMATIVNI GOZDARSKI STORŽI V MAJU

GORAZD MLINŠEK, univ.dipl.inž.gozdarstva, Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec

Mesec maj je že od nekdaj mesec ljubezni. To drži še danes, ko nimamo več časa za medsebojna prijateljska spoznavanja in zблиževanja tako v družini kot v službi ali širši družbi. Kljub sonaravnemu gospodarjenju in načrtnemu delu na več kot polovici površine Slovenije, postajajo pritiski na slovensko gozdarstvo, predvsem pa na javno gozdarsko službo vse večji. Vse večje so težnje po povečevanju površin revirjev, zmanjševanju zaposlenih v javni gozdarski službi, povečuje se obseg dela, plače revirnih gozdarjev pa so v primerjavi z drugimi panogami stabilno nizke. Pa kaj bi "jamrali", saj je naša ljubezen do dela, predvsem pa do gozda, večja od hlastanja po materialnih dobrinah. Pester je naš gozd in pestro je naše delo, ki pa je kljub obvladovanju polovice slovenskega prostora ostaja širši javnosti še premalo znano. In prav sodelovanje z vso javnostjo mora biti poleg načrtnega rednega dela v gozdu ena glavnih nalog vseh gozdarjev. Posluževati se moramo najrazličnejših metod in oblik dela, tako bo naš gozd in naše delo postal vsem velika znanca. In prav v maju namenimo gozdarji širši javnosti več časa, tako da je ta mesec živahen mesec znotraj gozdarskih krogov – namenjen je Tednu gozdov. Tudi letošnji je bil kljub visokim temperaturam po 15. maju zelo pester. O nekaterih aktivnostih ob Tednu gozdov smo že poročali v prejšnji številki Viharnika.

▲▲▲▲▲▲▲▲▲▲
V Dravogradu so dobili novo gozdno učno pot Dravograd – Grad. Da je bila otvoritev te poti 16. maja, ste lahko prebrali že v majski številki.

▲▲▲▲▲▲▲▲▲▲
V Območni enoti Slovenj Gradec smo izdelali slikovit poster na temo »Gozd in voda«. Kar nekaj dni je bilo potrebno, da smo ga kljub nekajkratnim peštrim navodilom po uniformirani obliki estetsko oblikovali. S fotografskim aparatom je prelezel struge naših treh rek in večjih potokov avtor tega članka, računalniško pa sta poster oblikovala računalničarja **Samo Vončina** in **Ivan Štornik**. Pla-

Popisovalci (od leve): Lado Kuntnar, Mirko Cehner, in Karel Hauser na glavni raziskovalni ploskvi projekta Sustman v Brički na Pohorju

Gozdarski strokovnjaki na osrednji prireditvi Tedna gozdov pred vvhodom v speleobiološko postajo postojnske jame.

kat je bil poleg drugih iz ostalih območnih enot predstavljen javnosti 28. maja na osrednji prireditvi Tedna gozdov v Postojni. Na osrednji prireditvi so s svojimi prispevki opozorili na pomen hidrološke funkcije gozda v Sloveniji: **Mag. Živan Veselič** (ZGS) je spregovoril o hidrološki funkciji gozdov v gozdnogospodarskih načrtih. Kako je s pretakanjem vode na krasu, nas je seznanila **mag. Janja Kogovšek** (Inštitut za raziskovanje krasa ZRC SAZU). Da ima lahko voda veliko rušilno moč, je na slikovit način opozarjal **dr. Aleš Horvat** (Podjetje za urejanje hudournikov). Kakšna je vodna bilanca dinarskega jelovo - bukovega gozda v Kočevskem Rogu,

je razglabljala **Urša Vilhar** (Gozdarski inštitut Slovenije). **Mag. Janez Pogačnik**, naš nekdanji stanovski kolega, je kot predstavnik Turistične zveze Slovenije, v svojem prispevku opozoril na pomembno vlogo gozda in vode v slovenskem turizmu. Po posvetovanju je sledil zanimiv ogled speleobiološke postaje in multivizije Postojnske jame. Strokovni del so popestrili tudi osnovnošolci iz Postojne s kulturnim programom.

▲▲▲▲▲▲▲▲▲▲
V Črni na Koroškem je ob Tednu gozdov potekala osrednja prireditev ZGS, Območne enote Slovenj Gradec. Gozdarji smo 29. maja 2003 organizi-

rali že tradicionalni regijski kviz o spoznavanju gozda za 4. razrede osnovnih šol na terenu. Bilo je pestro in zanimivo.

31. maja se je zbralo v Črni na Koroškem 50 čebelarjev iz Mežiške doline. Udeležili so se izobraževalnega dne o gozdnem medenju in gozdni paši. Delavnico na terenu sta organizirala Koroška čebelarska zveza in javna gozdarska služba OE Slovenj Gradec. Čebelarsko strokovno poučevanje je potekalo pod vodstvom priznanega čebelarskega strokovnjaka **Pavleta Zdešarja**, o pomenu gozda pa je prisotne čebelarje seznanjal vodja Krajevne enote Črna, **Milan Golob**. Po končanem izobraževanju na kmečkem turizmu **Plaznik** v Bistri so bili vsi prisotni enakega mnenja: da bo gozdna paša v Koprivni in Bistri obilna in da je potrebno nadaljevati s podobnimi izobraževanji.

▲▲▲▲▲▲▲▲▲▲
Širši javnosti sta predstavila Teden gozdov, delo javne gozdarske službe in stanje o naših gozdovih 30. maja na VTV vodja območne enote Slovenj Gradec **spec. Milan Tretjak** in **Gorazd Mlinšek**.

▲▲▲▲▲▲▲▲▲▲
Kljub številnim aktivnostim po vseh krajevnih enotah (vodenje po gozdnih učnih in drugih poteh, predavanja) nismo pozabili na strokovni del našega poslanstva. Naše oči so bile še bolj pozorne pri opazovanju gozda in odkrivanju novih žarišč lubadark. Močno semenene smreke, močno poškodovani smrekovi sestoji na posameznih področjih našega območja, predvsem pa visoke temperature in suša nudijo idealne pogoje za razvoj velikega in malega smrekovega lubadarja. **Tako gozdarji kot lastniki gozdov budno spremljajmo razvoj lubadarjev in s skupnimi močmi pravočasno ukrepajmo.**

▲▲▲▲▲▲▲▲▲▲
Čisti smrekovi in drugi iglasti gozdovi so zelo labilni, zato gozdarji v umetno najbolj zasmerčenih predelih našega območja z vračanjem listavcev po naravni in umetni poti ter

ne go le teh že 50 let sanirajo te gozdove. Največ takih gozdov je na pobočjih mislinjskega Pohorja. V teh gozdovih poteka poleg številnih drugih gozdnogojitvenih projektov tudi mednarodni projekt Sustman, v katerem sodeluje pet držav (Švedska, Avstrija, Nemčija, Slovenija, Češka). Glavna raziskovalna ploskev za Slovenijo je na Brički, primerjalna pa na Komisiji in v Lukalnji (mariborsko Pohorje). Raziskave na omenjenih ploskvah so potekale v maju. Fitocenološke popise je ob pomoči našega območnega fitocenologa **Karla Hauserja** izvajal **Lado Kutnar** iz Gozdarskega inštituta Slovenije, fenološke popise (popisi olistanja bukve) pa **Mirko Cehner**, vodja KE Mislinja. V ta projekt je vključen tudi **Andrej Breznikar**, ki izvaja popise na območju OE Maribor. Projekt poteka pod vodstvom gozdarskih strokovnjakov Gozdarskega inštituta Slovenije. V strokovni ekipi so kot uradni predstavniki ZGS **Zoran Grecs** (vodja oddelka za gojenje in varstvo gozdov na CE), **Andrej Breznikar** in **Mirko Cehner**. Ko bodo rezultati raziskav znani, bodo nadaljnje raziskave razširili tudi na ostala območja, kjer imajo težave s čistimi iglastimi gozdovi.

Praksa dela mojstra, zato je zelo pomembno, da že študentje gozdarstva spoznava gozd in delo v njem tudi praktično. Zaradi tega je v študij gozdarstva vpet tudi program terenskih vaj. Kljub težavam v gozdarstvu je zanimanje za ta študij veliko. Kar 39 študentov 4. letnika gozdarstva (Biotehniška fakulteta, Oddelek za gozdarstvo in obnovljive gozdne vire) je pod vodstvom **dr. Jurija Diacija**, profesorja za gojenje gozdov, 26. in 27. maja praktično preizkušalo svoje znanje v gozdovih KE Mislinja in Radlje. V veliko pomoč so jim bili domači gozdarji: **Mirko Cehner** (vodja KE Mislinja), **Jerneja Čoderl** (vodja KE Radlje), **Zdenka Jamnik** (gojitelj - načrtovalec na KE Radlje) in revirni gozdarji **Zdravko Miklašič** (KE Mislinja), **Miha Kristan**, **Borut Skledar** in ostali sodelavci iz KE Radlje. Študentje se zahvaljujejo tako ZGS - OE Slovenj Gradec kot GG Slovenj Gradec ter lastnikoma pohorskih kmetij Sgerm in Kajžar z Orlice na Pohorju, da so jim omogočili koristne terenske vaje. ▲

TRGOVINA ŠTAJERLES PTUJ

BORUT TASIČ

V letošnjem letu je naša delniška družba Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec v okviru aktivnosti trženja sklenila dogovor o najemu prodajnega skladišča na Ptuj, ki je last podjetja Štajerles d.o.o., z namenom, da razširimo našo prodajno mrežo žaganega lesa in pridobimo nova tržišča, kar načrtujemo tudi v srednjeročnem planu posodobitve in razvoja primarne predelave.

Kje se nahajamo?

Lokacija naše dejavnosti je v industrijsko-trgovski coni v Ptuj na Rog. cesti 25. ista dejavnost je na omenjeni lokaciji že 50 let (prej kombinat, ki je sedaj v zasebni lasti). Skladišče je poznano po specializirani prodaji žag, lesa in izdelkov iz lesa. Je logistično ugodno nameščeno in lahko rečemo vzorno urejeno.

Tu je tudi novo zgrajena poslovna stavba s trgovskim lokalom in poslovnimi prostori v etaži.

Kako smo organizirani?

Z novo lokacijo se je delno spremenila tudi organizacija znotraj poslovne enote Trženje žaganega lesa. Skladišče suhega lesa v Radljah smo ukinili in vso prodajo in skladiščenje suhega lesa prenesli na novo lokacijo na Ptuj. Tu sedaj poteka proces sušenja in priprave lesa za prodajo na debelo, teče pa tudi prodaja na drobno. Imamo urejeno dostavo do kupcev po zelo ugodnih cenah in vsak dan.

Kaj vse prodajamo:

- različne vrste žaganega lesa za mizarstvo in za gradbeništvo,
- masivne plošče,
- talne obloge - lesene, masivne,
- laminate,
- parkete,
- letve - najrazličnejše,
- stavbno pohitvo (okna - les, okna - plastika, vhodna vrata),
- notranja vrata,
- Husqarna program (motorne žage, kosilnice, gozdarsko opremo),
- hoby program (materiali za mizarje).

Kadri

Na novo smo zaposlili tri delavce, ki so bili v skladišču zaposleni že prej.

Cilji

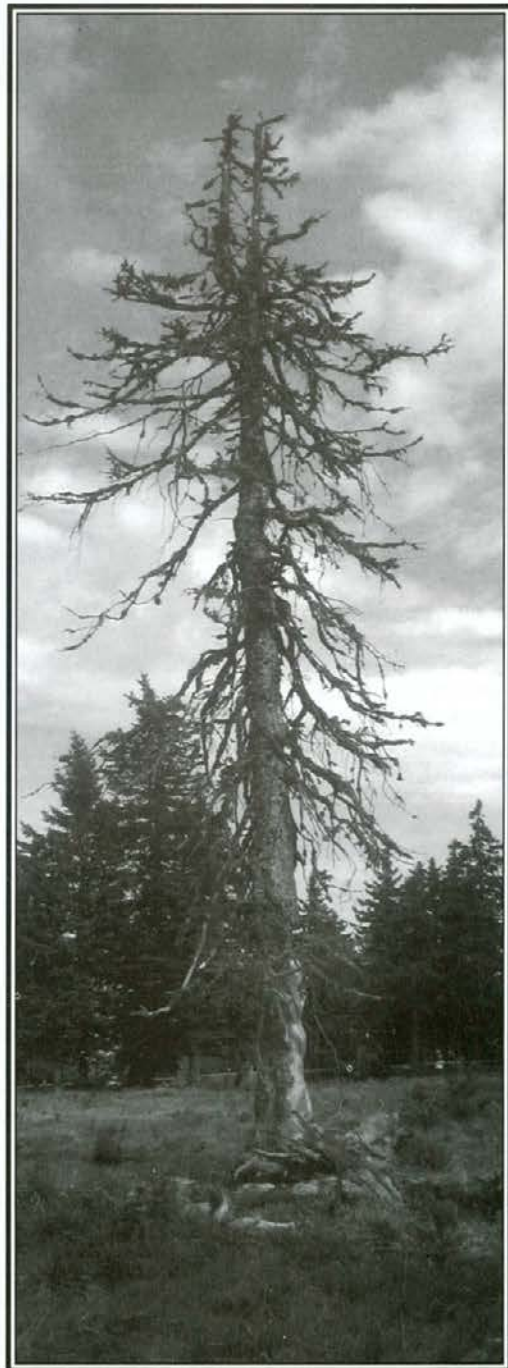
Želja in cilj je, da ostanemo prepoznavni pri prodaji žaganega lesa najrazličnejših vrst in da čimbolj zadovoljimo potrebe kupcev. Na novi lokaciji želimo izboljšati servis prodaje do kupca, zmanjšati stroške logistike in manip-

ulacij žaganega lesa. Z aktivnim trženjem želimo povečati prodajo na severnem delu Hrvaške in poenostaviti kupcem pot pri nabavi lesa.

Cilj je, da postanemo dober partner pri trženju programa Husqarna in da na tem področju dosegamo rezultate, kot jih imamo pri prodaji v trgovini Les na Koroškem.

Za konec

Novo zaposlenim želimo dobro počutje v novem kolektivu, kupcem in dobaviteljem pa zagotavljamo dober poslovni odnos. ▲

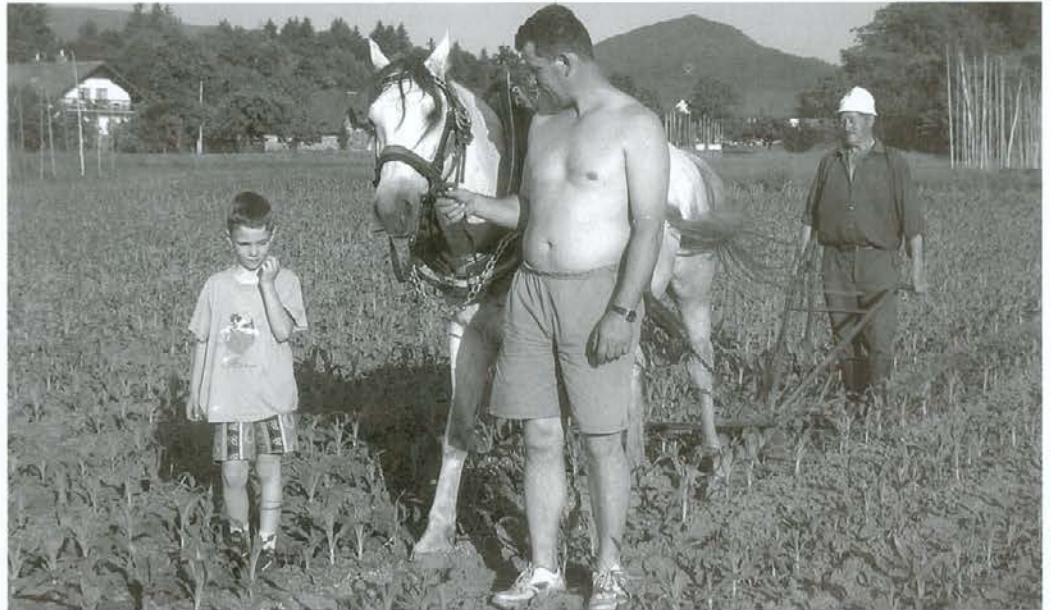

FRANC JURAČ

Včasih so njive in travnike obdelovali s konji in voli, sčasoma, ko so prišli traktorji in drugi stroji, so na konje in vole pozabili. Danes pa tu in tam še vprežejo konje, da z njimi obdelajo polje.

Pričujoči posnetek smo naredili na Melažnikovi kmetiji v Mislinjski Dobravi, kjer sta sin Andrej in oče Ivan Konečnik, ki je gospodar kmetije, osipavala korožo. Ni kaj, tudi s konjem se da lepo delati. ▲

Andrej in oče Ivan Konečnik ter vnuk Žan.

ZALJUBLJEN V ZEMLJO

FRANC JURAČ

Jože Jevšnik iz Šmartna pri Slovenj Gradcu se že od mladih let ukvarja s sadjarstvom. Na majhnem koščku zemlje okoli svoje hiše ima lepo urejen sadovnjak, v katerem goji več vrst sadja. Poleg tega se ukvarja s pridelavo zelenjave, rad pa prideluje tudi krompir. "Če hočeš zemljo obdelovati, jo moraš imeti rad," pravi Jože. Lepo obdelan sadovnjak (na sliki) pa mu je v ponos. ▲

Foto Franc Jurač

ZVEZA HRANILNO KREDITNIH SLUŽB SLOVENIJE, p.o. LJUBLJANA
POSLOVNA ENOTA SLOVENJ GRADEC
Telefon 02 883 93 00

Blagajniška mesta:

Slovenj Gradec, Celjska 7	tel. 02 88 39 313
Mislinja	tel. 02 88 50 210
Dravograd	tel. 02 87 70 140
Radlje ob Dravi	tel. 02 87 70 150
Prevalje	tel. 02 87 50 220

V naši hranilno kreditni službi vam nudimo zaupno, zanesljivo, varno in gospodarno urejanje vaših denarnih zadev. Posujemo s poslušom za vsakega komitent.

VARČEVANJE

Ponujamo ugodne obrestne mere za vse vrste vezanih tolaških depozitov.

TRANSAKCIJSKI RAČUNI:

- za samostojne podjetnike, društva
- za imetnike dopolnilnih dejavnosti na kmetijah
- za fizične osebe

NOVA PONUDBA: HRANILNA KNJIŽICA OBROČNEGA VARČEVANJA

KREDITI:

- vse vrste dolgoročnih in kratkoročnih kreditov, ugodno tudi za nakup kmetijskih zemljišč

DODATNA PONUDBA.

- **MAGNA** kartica
- plačilna kartica **ACTIVA** – možnost dviga gotovine na bančnem avtomatu
- vplačilno mesto za **vzajemne sklade KD Investments (GALILEO, RASTKO, KD BOND)**
- zavarovalniške storitve za zavarovalniško hišo SLOVENICA

OHRANJAMO TRADICIJO IN SKRBJMO ZA RAZVOJ!

JUNIJ - NAJLEPŠI ČEBELARSKI MESEC

ČEBELARSTVO

JANEZ BAUER

Čebelarstvo je poezija kmetijstva in ta trditev pride v juniju najbolj do izraza. Razvoj čebeljih družin je na višku. Panji so polni in zvečer pred njihovimi pročelji visijo brade čebel, ki počivajo po napornem celodnevem delu.

Od prvih jutranjih žarkov do zadnjega trenutka dne so naše čebele polno zaposlene. Obiskujejo travnike, njive in gozdove, s cveta na cvet pobirajo medicino in jo prenašajo v panj. V panju čebele nabiralke predajo medicino drugim čebelam delavkam, ki jo nato sušijo, ji dodajajo encime in prenašajo v satne celice. Ko je med dovolj posušen, to je, ko ima manj kot 18% vlage, ga pokrijejo z voščenenim pokrovcem. Delo v čebeljem panju je zelo natančno določeno. Najstarejše čebele letajo iz panja in nabirajo medicino in vodo. Mlajše čebele prevzemajo medicino od starejših vrstnic, jo predelujejo in sušijo. Najmlajše čebele krmijo matico in zalego, gradijo satovje in čistijo panj. Vse dele panja prav na tenko premažejo s propolisom in se na ta način zavarujejo pred okužbami in boleznimi.

V tem mesecu, ko je razvoj čebel na vrhuncu, pride ta natančen rasporeditev najbolj do izraza. V panju je več kot 60.000 čebel, pravimo da poka po vseh šivih. Taka velika količina čebel pa prinese tudi veliko medu. Naberejo ga na cvetočih travnikih, če še niso pokošeni, cvetočem drevju in v gozdu. V naših krajih je še

posebej pomembno medenje gozda, saj nam da glavni medeni pridelek. Iz gozda prinesejo čebele smrekov in hojev med. V času cvetenja kostanja dobimo tudi kostanjev med, ki pa nekoliko greni, saj ima veliko cvetnega prahu in je zato še posebej zdravilen. Medenje smreke pa nam da glavno letino. Cvetenja smreke, ki je bilo letos še posebej izrazito, ne smemo zamenjati z medenjem smreke. Cvetenje smreke čebele samo ovira in pravimo, da je tista leta slaba letina smrekovega medu. Čebele nabirajo smrekov med na ušicah, ki se razmnožijo na vsakoletnih poganjkih. Te ušice sesajo sladek drevesni sok, del ga steče tudi mimo, tega pa poberejo čebele ali mravlje. Včasih je teh ušic toliko, da so tla pod smrekami kar pokapana s sladkim sokom, iz vej pa se cedijo sladke nitke kot kakšna zavesa. Vendar pa so take letine redke. S spremembami naravnega okolja na slabše so tudi prave medene letine, ko med vsak štor, čedalje bolj redke. Je pa res, da je smrekov med iz naših gozdov eden najboljših in zelo iskan. V tujini ga cenijo veliko bolj kot pri nas doma.

Po vseh teh lepih obetih nastopi za čebelarja najlepše dejanje, točenje medu. To je pravi družinski praznik, saj lahko sodelujejo vsi člani družine. Ob točenju pride do izraza celoletni trud in skrb čebelarja. Tu se pokaže rezultat dela s čebelami, vsakdanja skrb, poplačani so vsi piki in vse oteklje.

Točenje medu je res pravi čebelarški praznik. ▲

LJUBEZEN POSEBNE VRSTE - ŽIVALI

MILENA TRETJAK

Kadar nas pot ponese skozi Mislinjo, kar ne moremo mimo, ne da bi se ustavili. Še bolj pa nas zaslepijo hribi, ki segajo visoko pod Pohorje. Tu so doma preprosti, pošteni in delovni ljudje, katere osrečujejo le neokrnjena narava, tišina in samota.

Tako v Mislinji ne moremo spregledati tudi »vinskega griča«, griča, kjer Dušanu vsako leto bogato obrodijo vinske trte.

Dušana dobro poznamo lovci. Je predsednik Koroške lovske zveze, pred nedavnim pa je postal tudi starešina lovske družine Slovenj Gradec. Njegove funkcije terjajo veliko časa in truda, predvsem slednjega pa ima Dušan dovolj.

Na vinskem griču Dušan prideluje presneto dobrega Mislinčana. Okoli hiše ima posajenih kar 200 trsov iz teh pa nato predela do 300 litrov vina. Od tega je nekaj belega savinjona in nekaj rdečega mislinčana.

Poleg službe in vseh teh dejavnosti pa Dušan na svojem griču skrbi še za 19 koz. Goji burske koze, med katerimi sta tudi dve rjavi - snasti. Ta trop si je zasnoval pred dvema letoma, ko je kupil prvih šest koz. Njegov trop tako hitro raste in se veča.

Pred leti se je Dušan ukvarjal predvsem z malimi živalmi, ki so mu pestrile dneve. Da pa znanja ne bi širil samo pri teh živalih, si je priskrbel konja. Pri njem je vztrajal kar nekaj časa, nato pa se zelo navdušil nad burskimi kozami. Dušanu znanja o tem

Dušan Leskovec, dejaven na vseh področjih, še posebej pa pri lovstvu. Prosti čas pa nameni vzgoji burskih koz.

ni manjkalo, manjkale so le prve koze, pa ni bilo dolgo, ko je bila tudi ta želja uresničena. Pravi, da so mu všeč, ker so čiste, lepe, kljub temu pa »počistijo« vsako razraščeno grmovje. Da je bila čreda popolna, je med trop pripeljal tudi lepega samca. Ker danes trop šteje kar 19 koz, je tu lahko pravi nered, za kar pa poskrbi čistokrvna lancerka Bona.

Še bi lahko pisali o Dušanu in njegovi ljubezni do živali, pa vendar menim, da je bolje, da se o tem prepričate sami z obiskom na njegovem »vinsko kozjem griču«, kakor se rad pošali sam.

Dušan je tako razkril, kako preživlja dober del svojega prostega časa, pri delovnem času oziroma službi in obveznostih za lovstvo pa se ni pustil zmotiti. ▲

PRAZNUJEMO

80 LET AMALIJE KIMPERK

FRANC JURAČ

Ob težkem in trdem delu je Amalija Kimperk iz Mislinjske Dobrave dočakala 80 let. Osem desetletij je praznovala v krogu svojih otrok, vnukov in prijateljev. Rodila se je v Komisiji v gozdarski družini, kjer je bilo 12 otrok, danes jih živi še šest. V svojih mladih otroških letih je morala že kmalu prijeti za delo: nabirala je zdravilna zelišča, borovnice in maline, da si je lahko kupila obleko in nekatere najnujnejše stvari. "Nisem imela lepe mladosti. Ker je bil oče gozdni delavec, nas je že zgodaj navajal na nekatera gozdna dela. Jaz sem veliko pomagala pri pogozdovanju, pri sajenju in pri čiščenju v gozdu. Vsak zaslužen dinar mi je še kako veliko pomenil. Potem sem se poročila in po poroki sva se z možem preselila na Uršljo goro h kmetu Godcu. Mož je bil gozdni delavec, jaz pa sem doma redila po tri krave, ki so nam dajale mleko, delala pa

sem skuto, smetano in sir ter vse to prodajala. S prisluženim denarjem sva z možem leta 1964 kupila hišo v Mislinjski Dobravi, in se sem preselila z Uršlje gore. Da sva hišo lažje dogradila je mož vzel tudi posojilo," pravi Amalija Kimperk.

Amalija Kimperk se dobro spominja tudi časov druge svetovne vojne. Že kot mlado dekle se je povezala s partizani, jim pomagala in zanje skrbelo. Oskrbovala jih je s hrano, nosila zaupno pošto in jim šivala. Sama rada pove, da je bilo to delo izredno nevarno, vendar se danes teh dogodkov zelo rada spominja in jih pripoveduje drugim. V zakonu je rodila dve hčerki, naj bolj pa je vesela svojih treh vnukov. Leta 1988 ji je umrl mož, ona pa danes živi v svoji hišici, v neposredni bližini svojih hčera. Ob 80-letnem jubileju Amaliji Kimperk iskreno čestita tudi Viharnik. ▲

KRESENCIJA ČERU - ZAJSNIKOVA BICA

FRANC JURAČ

Na hribih Ojstrice, visoko nad Dravogradom skorajda vedno sije sonce. In ljudem, ki tod živijo, se to pozna. Sončni ljudje so to. Prijetni, odprti, prijazni. Vedno pripravljene pomagati, pripravljene sprejeti popotnika in ga pogostiti z domačimi dobrotami.

Takole nekako sem razmišljal, ko sem sedel v lepi gornji kuhinji Zajsnikove kmetije in se pogovarjal s Čerujevima - bico Cencko in dedijem Oskarjem. Moj glavni namen prihoda je bil pravzaprav ta, da gospo malo povprašam, kako je, ko si človek na pleča naloži deveti križ. Bica Cencka je namreč letos v aprilu praznovala osemdeseto obletnico. Takole je povedala:

»Ja, kako neki je, tako kot vsa leta doslej in nič drugače! Le, da je vsako leto, kar se zdravja tiče, nekoliko slabše. Vse bi še šlo, le vid mi že peša in noge me bolijo ... A kaj bi jamrali, tudi včasih nismo. Saj smo pa že v letih, ne?«

»Kaj v letih, nič se vam še ne pozna,« pravim. Samo nasmehne se in ne reče nič. Sama najbolje ve, da let, ki so prešle, ne more več priklicati nazaj.

Naj povzamem nekaj osnovnih podatkov za bralce Viharnika: Krescencija, ali Cencka, kot jo kličejo domačini, se je rodila leta 1923 pri Štoslu na Sv. Duhu nad Dravogradom, kot prvi izmed desetih otrok, očetu Tomažu in materi Rozaliji. Ko je bila stara pet let, so kupili posestvo pri Kosu in se iz podnajemniške, "oferske" kočice preselili tja-kaj. Pravzaprav ni bilo daleč, kar k sosedu. Tu je Cencka preživljala svoje otroštvo, končala osnovno šolo in potem še okrog

deset let pomagala staršem pri delu doma. Prišla pa so leta, ko se v vsakem človeku prebudi ljubezen. Tudi Cencke ni obšla in na svoj dom jo je odpeljal zal fant, Čerujev Oskar. Zagospodarila sta pri Zajsniku na Ojstrici in se leta 1949 tudi poročila. Iste-ga leta se je rodila hči Zinka, ki ji žal ni bilo dano živeti več kot štiri mesece. Naslednje leto je na svet prijel sin Oto (današnji gospodar) in dve leti za njim še Blaž.

Bica Cencka ve, kaj je delo! Ob pridnem možu, ki pa je ostal zaradi bojev na ruskih frontah med drugo svetovno vojno bolj šibkega zdravja in malih otrocih, je morala res poprijeti za delo. Kmetija je bila zanemar-

jena in poslopja v slabem stanju, kajti možev oče dolgo ni dal grunta iz rok, na stara leta pa ni mogel več veliko postoriti. Na 51 ha veliki kmetiji je bilo dela vedno dovolj. Preorala sta njive, obnovila hleve, preuredila in popravila stanovanjsko hišo ter poplačala dediče. Leta 1986 sta predala kmetijo v upravljanje sinu Otu in njegovi ženi Majdi. Skupaj z njima in vnuki Suzano, Matjažem in Brankom (celo trije pravnuki Gašper, Miha in Katja so že vmes), se zdaj veselita sončnih žarkov in uživata tople dneve življenjske jeseni na Ojstrici.

»Kaj pa delate, da vam ni dolgčas,« jo vprašam na koncu.

»Oh, to pa ni problem! Veselje imam z rožami na vrtu in v hiši, rada še štrikam, hekljam, kvačkam ... Posebej rada izdelujem nežne, bele angelčke, ki jih potem poširkam in komu poklonim.« V dokaz mi prinese ljubki model angelčka, ki mu manjka le še glava.

»Pa poje rada, jaz pa zašpilam,« se vmeša leto dni mlajši deda Oskar in od nekdaj privleče frajtonarico iz leta 1874. Raztegne meh in vesela stara štajerska polka zadeni po hiši. Potem mi pokloni kozarec medu, ki so ga nabrale njegove ljubice čebele - njegovi pridni in vestni delavci, kot jih sam v šali imenuje.

Bica Cencka, naj vam oči še dolgo služijo in noge naj vas še nesejo, da boste lahko v pomoč in veselje vsem Čerujevima. In da boste lahko še veliko let ohranjali lepe stare slovenske pesmi ob spremljavi dedijeve frajtonarice! ▲

ZLATOPOROČENCA TASIČ

FRANC JURAČ

V Mislinji sta praznovala zlato poroko Fanika in Venčeslav Tasič. Družinsko srečo sta okronala z osmimi otroki, ki sta jih vzgojila v pridne in poštene ljudi. Venčeslav Tasič je bil vseskozi krojač in v svoji karieri je izdelal na tisoče oblek. Tudi za svojo ženo Faniko in zase je pred petdesetimi leti skrojil poročni obleki. Poročno obleko izpred pedesetih let je skrbno hranil in jo ponovno oblekel ob slavlju zlate poroke. ▲

Zlatoporočenca Fanika in Venčeslav Tasič

VIHARNIK

Izdaja:

Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec, d.d.

2380 Slovenj Gradec, Voračev trg 1

Telefon: 88/ 43-332, faks: 88/ 42-684

E-mail: viharnik@gg-sg.si

Direktor: Silvo Pritrznik, univ.dipl.inž.gozd.

Odgovorna in glavna urednica: Ida Robnik

Uredniški odbor: Marlena Humek, Gorazd

Mlinšek, Jože Potočnik, Ida Robnik in

Brane Širnik

Likovna urednica in grafično

oblikovanje: Marlena Humek

Lektorica: Marta Strmčnik

Priprava za tisk: Forma Hutter, Maribor

Tisk: ZIP CENTER, Ravne na Koroškem

Vse pravice pridržane,

© Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec 2003.

Fotografije in teksti © avtorji

Oblikovalska zasnova Viharnika: Peter Vernik

Avtor naslovnice: Gorazd Mlinšek

LJUDJE

IN

DOGODKI

INVALIDI ODKRILI PRAPOR

FRANC JURAČ

Aktiv društva invalidov Šmartno pri Slovenj Gradcu je praznoval desetletnico svojega obstoja. Na slavnostni prireditvi so odkrili svoj društveni prapor in podelili številna priznanja. Prapor blagoslovil nadžupnik Franc Rataj.

*Nadžupnik Franc Rataj blagoslovlja prapor.
Foto Franc Jurač*

BLAGOSLOVILI SO MOTORJE

MILENA TRETJAK

V mesecu maju se je pod vodstvom Draga Jakopiča oziroma Moto kluba Modras v bližini cerkve Sv. Ilja v Šentilju zbralo okoli 40 motoristov s svojimi jeklenimi konjički.

Tamkajšnji župnik, Tine Tajnik, je za motoriste pripravil blagoslov, pri tem pa vsakemu od njih poklonil podobico za varno vožnjo.

Motoristi pri blagoslovu

STRELA ZAŽGALA GOSPODARSKO POSLOPJE

FRANC JURAČ

V petek, 13. junija, je med popoldansko vročinsko nevihto udarila strela v gospodarsko poslopje, ki je last Lovra Zaponška iz Završ pri Mislinji. Ogenj je popolnoma uničil gospodarsko poslopje, v njem pa so zgoreli tudi vsi kmetijski stroji in orodje.

Požar so gasili gasilci okoliških gasilskih društev in domačini, pri čemer je brat gospodarja dobil tudi opekline. Iz gorečega poslopja jim je uspelo rešiti vsa živino razen dveh prašičev, škode pa je za okoli 10 milijonov tolarjev.

Lastnik Zaponškove kmetije sam ne bo mogel pokriti škode. Pri tem mu bodo s finančnimi sredstvi pomagali domačini, v akcijo zbiranja pomoči pa se je vključila tudi občina Mislinja. ▲

Gospodarsko poslopje je popolnoma zgorelo.

SREČANJE UPOKOJENIH KOROŠKIH GOZDARJEV NA IVARČKEM JEZERU

IDA ROBNIK

Letošnjega srečanja članov Kluba upokojenih koroških gozdarjev se je udeležilo rekordno število upokojencev s svojimi partnerji, skoraj tristo. Tudi letos je bil kraj prireditve Ivarčko jezero pod Uršljo goro. Ugoden je bil datum, 5. junij, postreglo pa

je tudi lepo vreme.

Večina je prišla že do 11. ure, uradni program je tekkel med 12. in 13. uro, po dobrem kosilu pa so se pri mizah pogovarjali o aktivnem delovnem obdobju in obujali spomine na skupaj preživeta leta službe. Tudi za zabavo je bilo poskrbljeno. Najbolj vitalni so se takoj zavrteli na plesišču, med njimi tudi najstarejši upokojeni gozdar Ivan Hafner starejši.

Ob zaključku, proti večeru, so si stisnili roke in si zaželeli, da se prihodnje leto spet vidijo.

Odbor Kluba upokojenih koroških gozdarjev se zahvaljuje sponzorjem za prispevke, ki so jim omogočili, da je lahko pripravil kvalitetno prireditev. ▲

Predsednik kluba Jože Logar, ob njem Francka Merkač

Ženski pevski zbor "Zimzelen" iz Podgorja.

Upokojeni gozdarji so zavzeto spremljali kulturni program.

ZNANI SLOVENJGRADČANI IZ MEŠKOVE ULICE

JOŽE POTOČNIK, prof. zgodovine

Turistično društvo in takratna Krajevna skupnost Slovenj Gradec sta prvič pripravila splet različnih prireditev leta 1987 in jih poimenovala **ODPRTA VRATA SLOVENJ GRADCA**. Letošnja vrata so odprli: Mestna občina, Turistično društvo in četrtna skupnost mesta Slovenj Gradec. Program prireditev je bil izredno pester, bogat in zanimiv. Posvečen je bil 100-letnici požara Cerkvene, sedaj Meškove ulice, ki je danes povsem lepa in prenovljena.

Program prireditev se je začel v sredo, 4. junija 2003, ob 20 uri v Knjižnici Ksaverija Meška. Predavanje in razstavo je pripravil prof. Jože Potočnik.

V petek, 6. junija, je bila na Trgu svobode parada otroških idej, popoldne pa kulinarična ponudba koroških dobrot Gostinske šole Slovenj Gradec in partnerske šole iz Dobrle vasi iz avstrijske Koroške.

Ob 18.30 uri je bila otvoritev prenovljene Meškove ulice, prenova je bila v rokah našega arhitekta Edija Koraca. Po ulici sta se prva pripeljala najstarejša stanovalca Meškove ulice gospa Ida Gros in Franc Murko. Z nekaj prijaznimi besedami sta lepo, prenovljeno ulico otvorila župan Matjaž Zanoškar in prejšnji župan, sedaj poslanec Janez Komljanec.

Koroški pokrajinski muzej in Sašo Vrabič, akademski slikar in grafik, sta v cerkvi sv. Duha pripravila razstavo "Meškova v velikem požaru 1903- anatomija ulice".

Ansambel Fantije treh dolin je v večernih urah skrbel za prijetno vzdušje.

V soboto, 7. junija, je bil prikaz gašenja požara z gasilsko tehniko iz leta 1903 in razstava stare gasilske tehnike. Sodelovala so vsa gasilska društva iz Mislinjske doline in bilo je kaj videti in slišati. Slovenj Gradec je bil zvečer in v nočnih urah najbolj

Gospa Ida Gros in gospod Franc Murko st., najstarejša stanovalca v Meškovi, sta začela program na otvoritvi prenovljene ulice, vozil je šofer Leitinger.

Dr. Alojz Bratkovič, odvetnik

Marija Ovčar

obiskano mesto na Koroškem. Domačine in goste je zabavalo več ansamblov, najboljšo razpoloženje pa je bilo v šotoru, kjer je igrala skupina Kingston.

ODPRTA VRATA SLOVENJ GRADCA pa so doživela »Pravi srednjeveški dan«, v nedeljo, 8. junija 2003. Organiziral ga je domačin medicinar in svečar, moj-

ster Hrabroslav Perger.

Vse prireditve so bile enkratne in velika množica jih je navdušeno pozdravila.

V Meškovi ulici so domovali nekateri znani Slovenjgradčani: Dr. Alojz Bratkovič, odvetnik in prvi župan Mestnega občinskega odbora po nastanku Kraljevine SHS. Slovenščina je postala

uradni jezik. Županoval je še dve mandatni dobi (1929 do 1935). Nekdanja Bratkovičeva hiša je sedaj last družine Popič.

Dr. Ljuba Prenner (1906 - 1977), odvetnica in pisateljica, je nedvomno najbolj znana osebnost. Njeni starši so se v Slovenj Gradec priselili leta 1914. V Cerkveni ulici so kupili hišo,

toda po smrti staršev sta hčerki Ljuba in Josipina morali prodati hišo. Kupil jo je Franc Gros in v njej odprl krojaško obrt.

Ob 90-letnici rojstva dr. Ljube Prenner je Zveza kulturnih organizacij Slovenj Gradec odkrila spominsko ploščo na nekdanji Prennerjevi hiši. Ob smrti primarija dr. Vinka Železnikarja je Ljuba Prenner objavila zapis *Zrušilo se je drevo...*, Njemu za slovo in za spomin.

Tretji odvetnik je bil Boris Marčič, njegovo delo nadaljuje sin Boris Marčič.

Marija Ovčar (1891 - 1975), babica porodničarka je pomagala na svet 3200 dojenčkom v krajih med Pohorjem in Uršljo goro.

Njene črtice so objavljene v knjigi *Vse visi na popkovini*, podnaslov: *Iz spominov slovenjgraške babice Marije Ovčar*. Spomine je zapisal Ladislav Hory, pripovedkin zet, izbral, prevedel in uredil jih je domačin Drago Druškovič - Rok Arih, publicist in pisatelj, prijazen uvod knjigi pa je prispeval primarij slovenjgraške bolnišnice dr. Drago Plešivčnik. (Oceno knjige je prof. Franček Lasbafer objavil v *Odsevanjih* št. 19, 1990).

Kar tri generacije Murkove družine domujejo v Meškovi ulici. Franc Murko st. je oče Franja in Petra ter dedek njihovih otrok. Oče Murko je pol stoletja živel za kino in film. Meščani, zlasti mlajši, so mu rekli kar »Kino Murko«. Letno je zavrtel okoli 220 filmov in kino mu ni bil le služba, pomenil mu je veliko ljubezen. Sin Franjo je nemirni duh, zasebni reklamni agent (Agencija Okta). Med zvonečimi glasovi okteta Lesne je tudi njegov; oktet, ki je lansko leto slavnostno obeležil 25-letnico, je obkrožil skoraj cel svet. Franjev sin Peter (1973-1998) je bil obetajoč slikar in pesnik in prezgodaj se je poslovil iz Meškove ulice.

Družina Petra Murka je tretja družina v ulici, ki je znana po čajnici Peč. Stare, orumenele fotografije slovenjgraškega mestnega jedra spominjajo na nekdanje čajnice in v teh prostorih so prijetna druženja: manjše razstave, koncerti in druge zanimive prireditve.

Pino Poggi, kipar, avantgardni italijanski umetnik je bil poročen s Tatjano Goričnik, slovenjgradčanko iz te ulice. Ko prihajamo v mesto z dravogradske strani, je v Trobljah njegova znana skulptura v obliki črke S.

Ljuba Prenner

Franc Fajdiga (1897-1995) je bil najstarejši stanovalec Meškove. Od 1947 do upokojitve je delal na *Gozdnem obratu v Slovenj Gradcu*. Njegovo življensko vodilo je bilo: "Skromno moraš živeti in pridno delati, pa lahko dočakaš visoko starost".

Na mestnem pokopališču najdemo tudi nagrobni spomenik, ki ga je posvetil ženi Tatjani.

Pino Poggi je razstavljal tudi v Koroški galeriji likovnih umetnosti.

Sašo Vrabič (rojen 1974 v Slovenj Gradcu), akademski slikar in grafik, je eden najmlajših slovenskih likovnih ustvarjalcev. Po končani akademiji za likovno umetnost v Ljubljani je opravil specialistični študij grafike in videa.

Pri svojem delu prepleta različne medije, od slikarske klasične do videa, medmrežja in zvoka.

Imel je več samostojnih in skupinskih razstav in drugih dejavnosti doma in v tujini. Sašo Vrabič je razstavljal v naši galeriji in je tudi v Meškovi ulici, pri sosedu, v čajnici Peč.

Njegove slike krasijo prostor v baru Domina.

Sašo Vrabič je odraščal v znani pevski in glasbeni družini Štum-

berger, v Meškovi ulici, kjer so doma njegovi starši in od koder je večji del članov ansambla *Fantje treh dolin*.

Dr. Dimitrij Krajnc, geograf je raziskoval Mislinjsko dolino:

diplomsko delo: *Turistične poti po Mislinjski dolini*, Pedagoška fakulteta Maribor, 1999;

magistrsko delo: *Strukturne spremembe v kmetijstvu Severnovzhodne*

Slovenije po letu 1990, Ljubljana, 1999;

doktorsko delo: *Materialna kultura in razvoj kulturne pokrajine V Mislinjski dolini*, Univerza v Ljubljani,

Filozofska fakulteta, Oddelek za geografijo, 2002;

Sestava in število lokalov v starem mestnem jedru Slovenj Gradca med letoma 1945 in 2000, *Geografski vestnik* 73-1, 2001, 23-34.

Raziskovalci kulturne dediščine Slovenj Gradca in Mislinjske doline bi bili hvaležni, če bi dela dr. Krajnc izšla v knjižni izdaji.

V 20. stoletju so v Meškovi ulici delali različni obrtniki: pletilci, krojači in šivilje, kolar, mizar, čevljar in sedlar, dimnikarski mojster, prvi serviser radijskih in televizijskih sprejemnikov, v Meškovi je živel zadnji slovenjgraški knjiški prevoznik, itd.

V zadnjih desetletjih se je poklicna struktura spremenila. Obrtno tradicijo sicer ohranja, trgovska se krepi. V ulici je nastalo nekaj manjših lokalov, tu je fotograf, kopirnica in geometerzemljemerec. Poslopje, kjer imajo sedež: koroška enota Zavoda za šolstvo Republike Slovenije, politične stranke, sindikat in borčevska organizacija. V severnem delu Meškove ulice pa je Upravna enota Slovenj Gradec.

Promet je enosmeren, za pešce, ki prihajajo iz smeri avtobusne postaje proti bolnišnici in v srednje šole pa je mnogo več prostora.

Prenovljena Meškova ulica je poleg Glavnega trga najlepši del slovenjgraškega srednjeveškega mestnega jedra. ▲

UJETNIKA V SOVRAŽNIKOV UNIFORMI

RUDI REBERNIK

Ravno v letošnjih pomladnih in poletnih mesecih mineva 60 let, odkar so Nemci pri nas drugo leto okupacije pričeli novačiti in prisilno mobilizirati slovenske fante za svojo vojsko. Leti 1942 in 1943 sta bili za nas polni skrbi in negotovosti za našo bodočnost. V napol nemškem časopisu »Štajerski gospodar« ki je izhajal pri nas, in pa iz raznih razglasov in plakatov smo lahko sledili zmagovitemu "Nemškemu pohodu" in prodiranju po celi Evropi in celo po Afriki. Tudi pri nas so fantje, rojeni med letoma 1920 in 1926 pričeli dobivati prve pozive na nabor. Že jeseni leta 1942 so odšli prvi; najprej na nabor, kjer so bili vedno vsi potrjeni, nato pa čez par dni takoj v kasarne. V raznih kasarnah po Nemčiji, Avstriji in Franciji so se nekaj časa urili, potem pa so se že znašli na fronti, največkrat v Rusiji, kjer so Nemci že začeli doživljati svoje prve poraze. Tej prisilni mobilizaciji se praktično ni bilo mogoče izogniti, ker se je vsak bal za svoje domače in sorodnike, ki so bili izpostavljeni nemškemu maščevanju. Že kmalu po novem letu pa smo prišli na vrsto ostali, rojeni v letih 1924 do 1926, med katerimi sem bil tudi jaz, le s to razliko, da smo morali najprej odslužiti trimesečno obvezno državno službo ali »Reichsarbeitsdienst«, nato pa oditi takoj v kasarne na urjenje, čeprav so nam obljubili, da gremo najprej domov na dopust. Tako se je 19. februarja leta 1943 začelo moje vojaško življenje in se končalo konec novembra leta 1945.

S tem prispevkom in objavljeno slikama bi rad obudil spomin na tiste čase in na moje sošolce in prijatelje, ki so delili z menoj usodo tistih težkih dni. Predvsem pa bi se rad spomnil mojega prijatelja, sošolca in poznejšega sodelavca Justina Zbičajnika - Planinšekovega Justija. Imela sva veliko skupnega, bila sva rojena istega leta in meseca, to je aprila leta 1925. Oba sva izhajala iz skromnih delavskih družin in najina očeta sta bila oba žagarja na Suhodolški grofovski žagi. Hodila sva skupaj v razborsko šolo vseh osem let in trgala hlače vedno v isti klopi. Bila sva navdušena bralca knjig in dru-

Moj sorodnik in prijatelj Viktor Blodnik iz Radelj v uniformi obvezne državne delovne službe ali »Reichsarbeitsdienst«

Moj sošolec in prijatelj Justin Zbičajnik v nemški vojaški paradni uniformi za izhod.

gih tiskanih stvari, ki so nam bile takrat dosegljive. Šola je imela tedaj tudi svojo skromno šolsko knjižnico, ki nam je bila na voljo enkrat tedensko, in sicer smo si lahko izposodili po eno knjigo na teden. Željo po branju smo si tešili tako, da smo si knjige med seboj izmenjavali in imeli tako več čtiva med pašo živine, ker takrat drugače ni bilo priložnosti za čitanje.

Že v šolskih letih sva bila z Justinom dogovorjena, da si bova takoj po končani osnovni šoli poiskala delo, če bo le mogoče, pri gozdnih delih v Plešivcu. Kakršno koli nadaljevanje šolanja je bilo za nas takrat bilo skoraj nemogoče, posebno za tiste, ki smo izhajali iz revnejših družin.

Res sva po končani osnovni šoli leta 1939 vprašala plešivškega gozdarskega upravitelja za delo in dobila sva ga pri izmeri in urejanju gozdov. To je bilo naporno delo, ki je bilo primerno samo

za mlade in gibčne fante, kot sva bila takrat midva, saj je bilo treba hitro hoditi od drevesa do drevesa, ga izmeriti, označiti ter povedati vrsto drevesa in izmero delovodnji, ki je v primerni razdalji hodil za nama in beležil rezultate.

Delala sva po deset ur dnevno, to je od šeste ure zjutraj pa do pete ure popoldne, z eno uro počitka opoldne, ki pa je šla na najin račun. Zaslужek je bil dva dinarja na uro, kar je bil za naju, ki sva bila kot 16-letna fanta vedno brez denarja, kar dober zaslužek. To delo pa je za naju trajalo le kratek čas. Ko se je leta 1941 pri nas začela vojna, so vsa ta dela začasno ukinili in potem so počivala vsa leta do osvoboditve.

Pri nas v Razborju je bilo že kulturno in družabno življenje dobro razvito in organizirano že pred vojno. Imeli smo svoje kulturno društvo, ki se je takrat imenovalo »Slovensko katoliško

izobraževalno društvo«. V stari mežnariji smo imeli svoj društveni prostor, to je eno sobo, kjer smo imeli tudi - za tisti čas kar lepo urejeno - knjižnico, ki smo jo imenovali »Bralno društvo Razbor«, poleg tega pa še dobro uigrano igralsko skupino pod vodstvom župnika, gospoda Oblaka, in pa učitelja, gospoda Zidarja. Po prihodu Nemcev pa je to vse zamrlo, saj so bile take dejavnosti strogo prepovedane in ni bilo dolgo, ko smo izvedeli, da Nemci že pobirajo in uničujejo vse slovenske knjige. Ker so nam bile knjige iz naše knjižnice takrat edini vir razvedrila v našem oddaljenem hribovskem kraju, smo se trije prijatelji, sošolci, ki nam je bilo branje najbolj pri srcu odločili, da bomo poskušali rešiti in ohraniti čim več knjig za poznejše srečnejše čase.

To smo bili: Justin Zbičajnik - Planinšekov Justi, Franc Pačnik - Molakov Franci in jaz. Nek večer, že v temi, smo se zbrali pri meni in odšli z naramnimi koši in vrečami do Razborske mežnarije, kjer smo imeli knjige zaklenjene v omare. Tam smo v nekaj urah, pri petrolejski luči in zagrnjenih oknih, odbrali najboljše knjige, za ostale pa naredili nove sezname in jih na novo oštevilčili. Knjige smo odnesli k meni domov, ker sem živel na oddaljenem in samotnem kraju. Drugo jutro sem jih dobro skril na suhem kraju; po vojni so bile osnova za prvo ljudsko knjižnico v Razborju. Že par dni po tem so Nemci odpeljali vse, kar je bilo pisanega v slovenščini.

Kmalu smo se morali tudi mi trije posloviti in ločiti, kakor na tisoče drugih slovenskih fantov, nevedoč ali se bomo še kdaj videli. In res je bilo takrat naše zadnje slovo, saj je bilo samo meni usojeno, da sem se srečno vrnil domov. France je umrl za posledicami vojne preden sem se jaz vrnil, Justi pa je, ko je dobil dopust v nemški vojski odšel v partizane in padel neznan kje, pa vendar na domači zemlji.

Naj bosta ta kratek prispevek in sliki v njun spomin. Pogled na slike bo spomnil tisoče, takrat še mladih fantov, da smo se morali dolga leta počutiti kot ujetniki v sovražnikovi uniformi. ▲

OTROŠKA FOLKLORNA SKUPINA KULTURNEGA DRUŠTVA ŠMARTNO DRUGIČ NA OBISKU V MAKEDONIJI

MIRA STRMČNIK, učiteljica mentorica otroške folklorne skupine

Otroška folklorna skupina Kulturnega društva Šmartno pri Slovenj Gradcu pod vodstvom učiteljice Mire Strmčnik je letos že drugič zastopala Republiko Slovenijo na 6. mednarodnem festivalu otroških folklornih skupin v Makedoniji, ki je trajal štiri dni.

Zbrali smo se 5. junija ob 22. uri pred osnovno šolo v Šmartnem. Tik pred odhodom nas je prijetno presenetil in pozdravil župan Mestne občine Slovenj Gradec Matjaž Zanoškar. Zaželel nam je srečno pot in da bi zastopali Slovenijo kot gradniki miru in prijateljstva med narodi.

Na željo staršev in predvsem otrok – folkloristov smo se peljali z visokoturističnim avtobusom avtobusnega podjetja Plamen iz Pameč. Za udobno, varno in predvsem sproščeno vožnjo sta poskrbela šoferja Marjan Lesjak, ki ga bolj poznamo pod imenom Pilot in Mitja Prisljan.

V Skopju so si otroci iz Šmartna in Skopja planili v pristrčen objem, kajti med njimi so se spletle pristne prijateljske vezi, za katere nepoznavanje jezika in običajev ni nobena ovira. Na festivalu so se folklorne skupine držav Jugovzhodne Evrope od Turčije do Slovenije najprej predstavile s sprevedom po skopskih ulicah, kjer so nas domačini pozdravljali na vsakem koraku, nato pa še na dveh koncertih.

Vrhunec festivala je bil nastop vseh skupin v nedeljo, 8. junija, na novem prizorišču ob sotočju rek Lepenice in Vardarja. To je

Še vedno smo vsi prevzeti od prečudovitih vtisov, ki smo jih prinesli s sabo domov. Makedonci so izredno gostoljubni, sproščeni in prijazni. Tega smo bili deležni na vsakem koraku v Skopju. Pokazali so veliko skrb za dobro počutje naših otrok.

Spreved skupin po Skopskih ulicah

bil sploh prvi nastop na tem prizorišču, ki ga je skopska občina Karpoš zgradila za večje kulturne prireditve. Ob tej priliki je bil slavnostni govornik župan skopske občine Karpoš Stevčo Jakimovski, ki je v svojem govoru poudaril vrednote in pomen kulture in športa med mladimi, češ da je to najboljši način za zdravo in lepo prihodnost mladih v

boju proti drogam, za prijateljstvo med narodi, za navezovanje stikov med mladimi. Zahvalil se je za čudovite nastope, ki so jih mladi prikazali.

Zaradi izvirnega načina podajanja narodne plesne kulture, običajev in šeg ter zaradi živahnega, doživetega in temperamentnega nastopa smo navdušili Makedonce.

Z glasom harmonike in predvsem s polko smo dvignili na

noge obiskovalce festivala, saj smo bili v množici zahtevnih balkanskih folklornih glasbenih ritmov, katerih plesi so skupinska kola, resnično nekaj posebnega.

V Skopju smo bili deležni tudi županove pozornosti, pozornosti slovenskega ambasadorja v Makedoniji in drugih Slovencev, ki živijo v tej majhni državi, katere duhovni izobraženci so v zgodovini prek starocerkvenoslovenskega jezika kulturno izpostavili tudi naše slovanske korenine.

Naša doživetja so nepozabna, saj so se Makedonci tudi tokrat izkazali kot izredno gostoljubni ljudje.

Z gostovanjem v Makedoniji, so šmarški folkloristi vzgled vsem, kako mladi gradijo mostove med narodi, ki bodo v bodočnosti povezovali kulturo in gospodarstvo med prijatelji v Evropi brez mej. Naši mladi šmarčani so bili tokrat že drugič ambasadorji Slovenije v Makedoniji.

Da smo lahko realizirali naše gostovanje v Makedoniji, bi se ob tej priliki rada zahvalila za finančno in moralno podporo JSRS, JSRS območni enoti Slovenj Gradec, ZKD Slovenj Gradec, Mestni občini Slovenj Gradec, avtobusnemu podjetju Plamen iz Pameč, šoferjema Pilotu in Mitji ter donatorjem. Vsa zahvala pa gre tudi staršem mojih folkloristov.

Ohranjajmo bogato slovensko kulturno dediščino in jo ponesimo v svet. Ohranjajmo, kar so nam zapustili dedki in babice. Prenašajmo ljudsko izročilo naprej svojim potomcem. ▲

Z glasom harmonike in predvsem s polko smo dvignili na noge obiskovalce festivala

PRVI NASTOP

BERNARDA

Ko me pot sedaj večkrat popelje na vrh planine k cerkvi in pokopališču, kamor hodim na grobove mojih staršev, babice in dedka; se mi pogled vedno ustavi na velikem lesenem poslopju stare opuščene šole, kamor so pred leti prihajale moje sestre po učenost in je sedaj preurejena v lokal za postanek popotnikom, ki z veseljem grizejo strmino in so za ves trud na vrhu bogato poplačani z lepim razgledom v dolino.

Vedno se rada ozrem na leseni balkon, ki ga krasijo lično izrezljane deske s srčki in drugimi starodavnimi okrasi.

Prav za tem balkonom ji bil včasih oder, čez ostali del podstrešja pa prostor za gledalce.

Ta oder z obledelimi zavesami mi je še vedno živo v spominu, saj sem prav na njem prvič nastopila pred publiko.

V naše hribe je prišel mlad kaplan, očetov sorodnik. Ker je bil tujec v tem kraju, je veliko časa preživel pri nas, me učil razne pesmi in molitve. Ker se le teh nisem rada učila, me je učil med igro, da še sama nisem opazila, kdaj sem premostila tisti najhujši odpor do učenja. Veliko me je naučil, se igral z mano in me štiriletno deklico vzgajal za življenje.

S svojo mladostno zagnanostjo je ta duhovnik hotel vzpodbuditi h kulturi tudi ljudi v tistem hribovitem predelu in jih razvedriti, saj so na teh raztresenih kmetijah videli le delo in spet delo, ker je bila borba za preživetje huda. Tudi revščina je še marsikje prežala iz kotov in pohlepno vsrkavala vase tako odrasle kot otroke, čeprav je bilo že skoraj dvajset let po vojni.

Zato je napisal igro, v katero je zлил veliko svojih izkušenj in krivic, ki so mu jih storili ljudje in takratni družbeni red, in jo z domačimi igralci uprizoril na odru šolskega podstrešja.

Njegova igra je govorila o takratnih razmerah; o brezposelnosti, na splošno o stiski malih ljudi, ki se niso več znašli in so utapljali žalost v alkoholu.

Mlado dekle, razočarano in zaradi svoje revščine zapostavljeno, se je znašlo v brezizhodnem položaju. Njena nesrečna mati (igrala jo je moja starejša odrasla sestra) jo je vsak večer s strahom in z molitvijo na ustih čakala, ko se je le ta vsa umazana in povaljana uspela primajati domov.

Mati je obupavala, jo rotila in prosila, a hči je v svojem obupu in zabredla že predaleč.

Ko je mati vsa žalostna objemala in tolažila svojo nesrečno hčer, sem na oder stopila jaz s šopkom vijolic (umetnimi) in kot sončni žarek posijala v to žalostno dogajanje, ji podala šopek in ji rekla:«

Tu imaš vijolice in še marjetke,
pa še jaz sama šla bom med cvetke,
primi za ličke me in me poljubi,

jaz bom pa tebe, ne boš nič na izgubi,
petkrat ali šestkrat, kakor želiš,
mamica moja, zakaj se solziš?

Mnogo poznejših pesmi se ne spomnim, a ta mi je ostala v neverjetnem spominu. Gotovo zato, ker sem z njo prvič nastopila pred občinstvom in požela s svojim otroškim pogumom in zanesenostjo (čeprav me je bilo pred nastopom zelo strah) velik aplavz, kakor tudi sama igra. V tej pesmi je bil ves moj ponos in sreča, se je zrcalila v mojih in maminih (sestrinih) očeh, ko sem ji podala šopek. Obrisala ji je solzo, ki se je lesketala na njenem licu in se ji je razjasnil obraz, ko me je objela.

Zavesa je padla, publika je bila najprej šokirana ob razpletu, saj so sočustvovali z nesrečno materjo zapite in propadle edinke, ki pa jo nazadnje razveseli še eno dete in kot angel vstopi v njen mračni dan. Naj še povem, da sem bila zelo simpatičen otrok (kot vsi štiriletni otroci) s svetlimi kodrčki, oblečena v belo oblekico in z belo marjetico v laseh.

Za te preproste kmečke ljudi je bil to nov dogodek, saj že leta ni kdo pomislil, da tudi oni razen dela potrebujejo še kaj drugega. Prav pa ni bilo tedanji oblasti, saj je bil v igri prikazan oster protest in posmeh proti njej in mladi kaplan se je moral zagovarjati in brez podpore veljavnih kmetov bi mu dokaj trda predla. (Kdo ga je prijavil oblastem nismo nikoli izvedeli, vsaj jaz ne.)

Iz pogovorov med odraslimi sem razbrala, da se je o tem še dolgo govorilo in razpravljalo, bilo jim je razvedrilo kot sončni žarek in bili so ponosni na svojega dušnega pastirja, ki si je upal uperiti svoje ost proti tedanjemu režimu in zagovarjati ter vzpodbujati te male od države in Boga zapostavljene ljudi.

Bila sem zelo srečna, ker sem bila tudi jaz deležna pohvale, da sem veliko pripomogla k uspešnemu zaključku, saj je nedolžna otroška vloga priklicala solzo iz še tako zakrknjenega srca.

Bila sem ponosna kot le kaj in mislim, da so bili ponosni tudi domači, le, da mi tega niso naravnost pokazali, da se nebi prevzela in se potem šopirila kot petelin na gnojišču.

Po tem je bil moj oder lesena klop okrog krušne peči, na kateri sem stala in recitirala pesmi ter posamezne vloge, ki sem si jih kar sproti izmišljevala. Stala sem na njej in vsa vznemena poslušala bučno ploskanje, se priklanjala in se zahvaljevala navdušeni publiko. Tako sem se živela v igro, da sem videla polno dvorano navdušenih gledalcev, ki so bili zelo zadovoljni z nastopom. A imela sem le enega, edinega oboževalca in še ta je navadno dremal, če že ni pobegnili skozi okno.

Moj zvesti črno beli mucek. ▲

Stara šola
na Pernicah

KOROŠKI GODBENIKI SO SE SREČALI V TRBONJAH

FRANC JURAČ

V Trbonjah pri Dravogradu sta godba na pihala Trbonje in Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, območna izpostava Dravograd pripravila srečanje pihalnih orkestror Koroške, že deseto po vrsti. Nastopilo je vseh dvanajst koroških pihalnih godb in orkestror, kot gostje pa so nastopili tudi godbeniki iz Kopra.

Na srečanju v Trbonjah je zaigralo okoli šeststo godbenikov. Program je bil zastavljen tako, da se je najprej predstavil vsak orkester posamično, na koncu pa so zaigrali še vsi skupaj. ▲

Godbeniki iz Šentjanža pri Dravogradu.

BORBE PRESNOJEDKE

Regrat, sladko grenki regrat! Tvoja sezona se bliža kraju, jaz pa še vedno ne vem, kako naj se lotim tvojih grenkih stebel, korenin, listov in cvetov. Namreč, Helmut Wandmaker, avtor knjige »Lonca po bregu, na solato v gredo« piše, da regrat lahko uživamo s cvetovi, koreninami in listi. Lepo vas prosim, kako naj zgrizem grenke trdne delce te »slastne« zelenjave? Pogledam v knjigo! S krompirjem? Kje še, krompir je kot sovražnik št. 2 – škrob - prepovedan. Ž jajci? Jajca so za gnitje, buča sklerozna ... s fižolom? Stročnice moraš kuhati! Torej s čim? V glavo mi pade genialna ideja.

Topinambur, krompir indijanskega porekla, ki lahko prezimi v zemlji, to bo pravi dodatek, ta se lahko uživa v surovem stanju. Ker smo hribovci, ob prvem regratu vrt še počiva v snegu in zmrzali. Hitro tečem po lopato in se veselo lotim odmetavanja snega, ampak ko pridem do zemlje, je ta še zmrznjena, lopata ji ni kos. Grem po kramp ... udriham, udarjam kot obsedena, zemlja frči okoli, prepotena obleka na plot, končno se prebijem do luknje, kjer naj bi se nahajal slasten gomolj in kaj me tam čaka? Živahne oči voluharja, ki jih vrtil, kot bi hotel razvedriti moj razpotegnjeni obraz: »Kdor prej pride, prej melje,« še stično doda in se pobere, da ne bi moje razočaranje dobilo epiloga na njegovem hrbtu.

Tako regrat grizem in grizem, pa bolj se trudim, več ga imam med zobmi. Potem roma h kokoškam.

Velika noč bo kmalu in moj mili sine hoče potico. Ne pomaga, da mu predavam, kako škodljiva da je vsa ta zmes: sladkor (sovražnik št. 1), moka (sovražnik št. 2), jajca, mleko, kvas in vsi ostali »škodljivi dodatki«, ki jih med sabo zmešaš in potem še enkrat »ubiješ« v pečici pri 200 stopinjah Celzija. In kako se šele želodec razveseli te zmesi, predavam.

»Hočem potico!« se dere po kuhinji. »In blagoslovljene klobase?« Veš kaj je to? Živalca, ki tako rada živi kot mi, mora zaradi nekega blagoslova iti rakom žvižgat!

Blagoslovi jo v sosedovem hlevu pa Bog z njo, pusti jo in jej presno hrano kot jaz. Na krožnik mu dam orehe in nož. »Kaj naj z nožem?« vpraša. Tolči po krožniku za takt, saj si glasbenik. »Potem mi daj raje vilice, jaz pa bom trkal ob kozarec«. Vidiš, presna hrana je vir idej, pa še kuhanje odpade!

Prepričam ga, da na post je samo riž. Jaz pa suhe slive, veselo se sladkam z njimi. Popoldne dobim željo po preostalem rižu na štedilniku. Kam z njim? Hitro: kokoškam, mačkam in psom. Od moje presnojede kariere imajo najboljšo hrano pri nas kokoši, potem mačke, potem psa. Kokoši so se začele zadrževati predvsem pod kuhinjskem balkonom, ker čez balkon leti vsa hrana, s katero me satan skuša »spraviti« navzdol ali ob »duhovne sfere«. Vendar ima včasih noč svojo moč in sem od presne hrane tako lačna, da ponoči pospravim vse nenavadne zadeve iz hladilnika in tako sem se zadnjič lotila tudi »BUTELNOVE« marmelade in ugotovila, da je slastno dobra, pa se je že eno leto vlačila po hladilniku in nobeden ni prav vedel, zakaj ima tako ime in iz česa sploh je. Izpadli smo za »buteljne«, ker nismo vedeli, da so to sadeži, podobni slivam, le da so večji in da jim tu rečejo »butelniki«. »Ali ti je »drek« kapljal na možgane, da še tega nisi vedela?« je še modro dodala sosedica Anica, ki nam jo je podarila.

Tako sem neko noč, ko ni bilo kaj drugega v hladilniku, pospravila celo tubo hrena, ki je bil še od lanske velike noči, cimetove klinčke, ki so menda odlični za prebavo in pol kozarca gorčice, ki je ostala še od piknika, ko smo oddali v konjski klub našega konjiča Srečka. Več hrane na srečo v hladilniku ni bilo, ampak že od te mi je bilo tako slabo, da sem s kuhinjskega balkona bruhala ravno na mačka, ki ima naziv Čudni in je bil potem od te brozge res čuden.

Padam v trden spanec; nocoj bom sanjala o makaronih z gorgonzolo, zato vas iz višjih presnojedih sfer pozdravlja - presnojedka.

Gregorka Opeka – Milena

* 1981
+ 2003

MATJAŽ ŠTALEKAR

Ob smrti govorimo z zlomljenim srcem, izrekamo sožalje in poskušamo tolažiti. Tragedija, ko se konča mlado življenje, ki je za seboj pustilo komaj 22 pomladi mlademu Matjažu Štalekerju iz Mislinjske Dobrave, je še tembolj boleča in nerazumljiva. V petek, 11. aprila, se je zanj v prometni nesreči končalo mlado življenje.

Matjaž Štaleker se je rodil 3. januarja leta 1981 v veselje in ponos mami in očetu. Življenska pot, na katero je bila položena starševska skrb in ljubezen, je vijugala od otroštva do prvih osnovnošolskih korakov v varnem družinskem zavetju. Prvi samostojni koraki so ga vodili v šolske klopi in se nadaljevali v poklicnem usposabljanju. Mladostno, varno zavetje, ki ga včasih ne znamo v popolnosti vrednotiti, kaj hitro mine in pred človeka stopi svet lastnih sanj in življenskih preizkušenj, postavljen na pot z mnogimi krizišči in nepreglednostmi, ki peljejo včasih navzgor, pa tudi navzdol. Uresničiti svet lastnih sanj je želja, ki ni vedno lahko dosegljiva. V želji po izpolnitvi svojega cilja in poslanstva je mladi Matjaž iskal in našel na svoji poti v življenju.

Po končani osnovni šoli, se je Matjaž izučil za avtomehnika. V letu 2000 je odslužil vojaški rok, po vrnitvi pa se je zaradi slabih delovnih razmer odločil nadaljevati šolanje na srednji stopnji, zato se je leta 2001 vpisal v strojno tehnično šolo in jo uspešno končal. Ni bil samo vzoren sin, sosed in prijatelj, vsestransko se je razdal in bil pripravljen pomagati slehernemu v nesreči. Leta 1988 ga je dobrota pripeljala med gasilce Gasilskega društva Golavabuka, kjer je za svoje opravljeno delo prejel društveno odlikovanje in značko za 10 let aktivnega dela v skromno zahvalo. Pot ga je vodila naprej v življenju. Med tem časom je spoznal svojo sopotnico Matejo, ki je obiskovala hram učenosti na višji stopnji v Ljubljani. Iz začetne ljubezni se je porajala želja po skupnem življenju, zato se je tudi Matjaž odločil za preselitev in nadaljne šolanje na fakulteti za strojništvo v Ljubljani.

Ta njegova goreča želja, da bi si pridobil čim širše obzorje znanja in višjo izobrazbo, da bi bilo njemu in njegovim potomcem v življenju čim lepše, se je žal na tako tragičen način vse prehitro končala. Vse prehitro pa se je končalo tudi njegovo mlado življenje.

Po poslovilnem nagovoru Ivana Hribernika zapisal Franc Jurač.

SPOMIN

Prvega junija je minilo eno leto, odkar nas je zapustil dragi mož, oče, dedek in brat

ANTON VEČKO - Pečenikov oče s Kozjaka pri Mislinji

Hiša prazna je ostala, oko se nam solzi, v naših srcih praznina in bolečina je ostala.

Hvala vsem, ki ga ohranjate v lepem spominu, mu poklanjate cvetje in prižigate sveče ter darujete za svete maše.

Za njim žalujejo: žena Zofka, sinova Viktor in Janez, snahi Vera in Marta, vnuki Simon, Irena, Miran in Klemen ter sestri in bratje.

Niti zbogom nisi rekel,
niti roke nam podal,
le čebele si še obiskal,
v slovo in v pozdrav,
a v srcih naših vedno boš ostal.

ZAHVALA

Nešteto sveč je zagorelo,
še več se solz je pretočilo.
Kamorkoli bomo šli,
nikjer ne bo poti,
kjer nisi hodil tudi ti...

Ob vse prerani in boleči izgubi našega dragega sina, brata in vnuka

MATJAŽ ŠTALEKARJA

iz Mislinjske Dobrave

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem ki so ga spremljali na zadnji poti ter mu darovali vence, cvetje, sveče in za svete maše. Hvala družinam Dren, Vinarnik, Štalekar, Lampret, Dvorjak, Javornik-Mušič in vsem, ki so nam kakorkoli pomagali v najhujših trenutkih. Iskrena hvala zdravnikom in strežnemu osebju kuriškega oddelka slovenjegraške bolnišnice, gasilcem gasilskega društva Golavabuka in gasilcem sosednjih gasilskih društev za častno stražo in za spremstvo na pogrebu, moškemu pevskemu zboru Šmartno ter cerkvenim pevcem za zapete žalostinke, govornikoma Ivanu Hriberniku in Branku Lampretu za ganljivo izrečene besede slovesa, gospodu nadžupniku Francu Rataju za pogrebni obred, godbeniku za zaigrano Tišino ter pogrebni službi Komunalnega podjetja Slovenj Gradec.

Hvala tudi Atoservisu in Koroški kmetijsko gozdarski zadrugi Ledina ter Koroški pekarni Slovenj Gradec.

Žalujoči: mama Cvetka, oče Ivan, sestra Petra, Mateja, stari mami Ivanka in Milka, dedek Peter in vsi ostali sorodniki.

ZAHVALA

V devetdesetem letu starosti so se naša draga mama

IDA OŠLOVNIK, rojena Križan

iz Goriškega vrha

od nas poslovili za vedno ravno na veliko noč.

Iskreno in prisrčno se zahvaljujemo vsem, ki so našo mamo v tako velikem številu pospremili na zadnji poti, darovali sveče, svete maše in molitve ter prispevali za domačo cerkev.

Prisrčna hvala sosedovi Poldki za nesebično pomoč in prijateljstvo v boleči starosti. Za pomoč se zahvaljujemo tudi Koporčevim. Prisrčno pa se zahvaljujemo najmlajši sestri Mariji in njeni družini, ki so tako lepo skrbeli za mamo. Posebna hvala gospodu Gnamušu za poslovilne misli in za vse njegove prispevke. Iskrena hvala ostriškimi in dravograjskim pevcem za prelepo petje. Prisrčna hvala Otu Planšaku in njegovemu prijatelju za zaigrane pesmi.

Iskrena hvala gospodu župniku Francu Hozjanu za dolgoletne obiske na domu in za vse duhovne lepote, ki jih je podaril nši mami, gospodu župniku Danijelu Slatineku za obiske na domu, molitev, za pogreb in slovesno pogrebno sveto mašo.

Vsem še enkrat iskrena hvala!

Hčerke in sinova z družinami

Prazen dom je in dvorišče,
zaman te, draga mama,
naše oko išče.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame, stare mame, hčerke in sestre

VIKTORIJE BALANT

s Tolstega vrha pri Mislinji

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so nam kakorkoli pomagali v težkih trenutkih, jo spremljali na zadnji poti ter ji darovali vence, cvetje, sveče in za svete maše. Hvala zdravnikom, sestram in strežnemu osebju internega in traumatološkega oddelka slovenjegraške bolnišnice, dr. Leonardi Pirmanšek, dr. Tilki Prevotnik ter patronažni sestri Majdi Zajc. Hvala sodelavcem Avto Štalekar in Preventu Slovenj Gradec, Uniorju in neodvisnemu sindikatu Zreče, cerkvnim pevcem za zapete žalostinke ob maši zadušnici ter pred odprtim grobom, govorniku Francu Juraču za besede slovesa, gospodu župniku Mirku Hrovatu za pogrebni obred, Robertu Puru za odigrano Tišino ter pogrebni službi Jerneja Zaveršnika.

Žalujoči: otroci Miran, Viki in Milka z družinami, mama Jožefa, brat Jože, vnukinji Mirjana in Anja ter Ivan.

* 1929
+ 2002

IVAN RAMŠAK

Z bolečino v srcu smo izvedeli novico, da se je 16. decembra, ravno ko je dopolnil 73 let, prezgodaj izteklo življenje dobremu možu, očetu, dedku, pradedku, sosedu in prijatelju svojih sodelavcev, Ramšakovemu Janiju. Naše upanje, da bo bolezen s svojo trdno voljo premagal se, žal, ni uresničilo.

Ko na kratko prelistamo knjigo njegovega življenja izvemo, da se je rodil v številni Mežnarjevi družini kot predzadnji izmed šestih fantov in štirih deklet v kraju Golavabuka pri Tomaški vasi. Že zgodaj se je znašel med pastirčki, kjer si je sam služil svoj vsakdanji kruh. Brž ko je bil kos težjemu delu, se je znašel med delavci v kamnolomu na Lehnu, kjer je vztrajal do leta 1956. Potem pa so ga zvalili pohorski gozdovi v okolici Sv. Primoža, kjer je vztrajal vse do upokojitve v letu 1984.

V tem kraju je spoznal svojo bodočo ženo Hrenovo Ančko, s katero sta se na Štefanovo leta 1952 poročila. V zakonu sta življenje podarila sinu Petru in hčerki Verici. Kot mlada družina sta na Pohorju pri Hrenu živela do leta 1958, potem pa sta si na obrežju Gortine kupila del kmetije, kjer sta za hobi še pridno kmetovala. Tu sta se veselila obiskov svojih vnukov in na tihem so že načrtovali prireditev zlate poroke, ki naj bi bila 26. decembra. Žal sta kruta bolezen in neizprosna smrt prekrižali te upe.

Dragi Jani, kakor so te klical tvoj domači in sodelavci, hvala ti za skrbno delo v naših gozdovih, hvala ti za vse kar si dobrega storil za naše skupno dobro in svoje bližnje.

Naj mu bori ob lahmem vetru pojo svojo tiho pesem. Ohranili ga bomo v lepem spominu.

Ludvik Mori

* 1930
+ 2003

V SPOMIN

Tiha, ostra bolečina ter neizmerna žalost spominjata na 21. julij, ko minevata dve leti, odkar nas je zapustil naš dragi mož, oče in dedek

SIMON KNEZ p. d. Kernikov oče iz Gradišča

Že res, da čas celi rane, toda naša rana zaradi tvojega odhoda bo vedno skelela.

Vsem, ki se ga z naklonjenostjo spominjate, postojite ob njegovem grobu, mu prinašate cvetje ter prižigate sveče, iskrena hvala.

Z mislijo vedno s tabo: žena Marija in hčerka Anica z družino.

* 1920
+ 2003

MARJETA GALER

Na pragu nove pomladi je prvo soboto v mesecu marcu med nas odjeknila žalostna novica, da je v petek zvečer kot sveča ugasnilo življenje materi, babici, prababici, svakinji, teti, botri in dobri sosedu Perničnikovi mami Marjeti Galer, rojeni Kobolt.

Ko na kratko prelistamo knjigo njenega dolgega in trdega življenja zvemo, da se je med sedmimi Perničnikovimi dekleti rodila peta po vrsti; trije fantje, ki so se rodili med mlajšimi, so v otroštvu umrli. Januarja leta 1944 je umrla njena devetinpetdeset-letna mati, in že naslednji dan devetindvajset-letna Tončka. V teh dneh je tudi njeno življenje "viselo na nitki", ker v tistih vojnih časih ni bilo vedno zdravil. S svojo trdno naravo in voljo je premagala bolezen ter dočakala visoko starost.

Starejše sestre so se poročile in si ustvarile družine, oče pa je njej zaupal Perničnikovo kmetijo. Za življenjskega sopotnika si je izbrala postavnega fanta Rebernikovega Marka, s katerim sta svojo ljubezen leta 1949 potrdila še pred oltarjem. V zakonu sta življenje podarila sinu Otu ter hčerkama Jožici in Marici. Vzgajala je otroke in trdo delala na kmetiji. Kljub ročnemu delu je bila kmetija uspešna. Ob vsem tem pa so vsakemu popotniku, ki je prestopil prag njihovega doma, gostoljubno postregli s kruhom in moštom, saj je stara pot tekla tik mimo Perničnikove domačije.

Po zahrbtni bolezi moža Marka, ki ga je pred desetimi leti bolezen prezgodaj pahnila v grob, je tudi Marjeta začela pešati in bolezen jo je vse pogosteje priklepala na bolniško posteljo. Težave je potrpežljivo prenašala. Občasno je mesec ali dva preživela pri hčerki Jožici in zetu Pavlu, ko pa je želela spet domov, so ustregli njeni želji.

Hvaležno se bomo spominjali vseh dobrih del, ki jih je Marjeta storila za svoj kraj in svoje najbližje.

Ludvik Mori

* 1925
+ 2003

ALBERT KREJAN

V četrtkovem večeru, le nekaj minut po prisrčnem slovesu s hčerko Mojco in vnukom Dušanom, je v slovenjegraški bolnišnici smrt ustavila ritem srca ALBERTA KREJANA. Njegove najdražje, ki so nestrpnost čakali, da se bo spet vrnil v svoje skromno stanovanje, je nepričakovana smrt močno užalostila, saj na to, da ga bodo izgubili, nihče ni niti pomislil. Res so ga po udarcu kapi težave z govorom čustveno zamajale, a močna volja do življenja mu je vselej vlivala upanje, da si bo spet opomogel; še ko ga je v istem dopoldnevu hčerka peljala v bolnišnico, še ko ji je s poslednjimi namigi, nekaj minut pred usodno pol šesto uro zagotavljal, da se bo kmalu spet znašel doma.

V družini s sedmimi otroki na kmetiji Aucman na Kozjaku je 8. decembra leta 1925 steklo življenje našega Alberta. Ko je bil še kratkohladičnik, se je družina preselila v Mislinjo, kjer je začel obiskovati osnovno šolo. Zgodaj si je moral začeti sam služiti kruh kot pastirček na Kunejevem, pozneje pa še z raznovrstnimi kmečkimi opravili na Karbunovem in v Pamečah. Še mladeniča je zajel čas 2. svetovne vojne. Bil je prisilno mobiliziran v nemško vojsko, ob prvi priložnosti pa se je pridružil našim partizanom in kot borec Bračičeve brigade dočkal svobodo. Bil je ponosen na ta del svoje življenjske poti in kljub težkim preizkušnjam nanj ohranjal najlepše spomine. Ko je uspel odslužiti dolg še jugoslovanski uniformi, se je leta 1947 vrnil v domači kraj. Poiskal si je službo na mislinjski žagi, delal najprej v sodarni, pozneje pa prijel za ostala naporna opravila. Pa so mu prav ta leta obrnila življenje na sončno stran. Zagledal se je v sodelavko Marijo, za katero je bila podobna pot preizkušeni in težavi. Prav te so ju povezale in postale smerokaz želja in načrtov, ki jih je narekovala ljubezen. Ni se jima bilo težko odločiti za skupno življenjsko pot in 19. aprila leta 1948 sta pred oltarjem v cerkvi sv. Ilje v Šentilju presrečna dahnili usodni DA. Mladoporočenca sta zaživela v najemnem stanovanju v Mislinji, katerega sta ostala zvesta vseh petinpetdeset skupnih zakonskih let. Krejko je bilo potrebno Albertu poprijeti za delo na žagi in doma, saj se je pogosto zavleklo od zore do mraka. Pa vendarle so bila zanj to najprijetnejša leta življenja, saj mu je Marija povila sedem otrok, se posebej posvetila njim in njemu in tako ga je vsak dan pričakala topla beseda in vesel otroški živ-zav. Veselje so mu prinašali, ko sta jih z ženo vzagajala v poštenju in skromnosti, v ponosu je sijal, ko sta jih ob eni sami plači pripeljala skozi uk in do samostojnega življenja. Lahko je prenašal tegobe in se z lahkoto odrekal temu in onemu, če je to osrečevalo njegovo družino, a mehko srčnost ga je pahnila v obup, ko se je moral spoprijeti z bridko resnico, da mu je smrt iztrgala sina Francija in hčerko Metko. Zatekel se je v svojo utro in še močnejše zgrabil za delo, saj je, sicer zadnja štiri leta kot čuvaj, ostal vse do upokojitve leta 1983 zvest svojim opravilom na mislinjski žagi. Rad je gobaril, vselej pa, naj je prisluhnil radiu ali se v poznejših letih zagledal v TV ekran, je užival ob zvokih domače glasbe. Ob političnih zdrahah, ki so ga včasih žrle kot črv, pa se je zaradi odločb o ZB, ki so bile zanj svetinja, v zadnjem času čutil kar rahlo prevaranega tudi sam. Spet ga je pomirila njegova uta, v kateri je tako rad »murkslal« z lesom. Privlekel je svetlo omarico, zdaj polico ali vozek. Hobi posebne vrste pa so bili zanj vnuki, saj jih je imel malodane raje od svojih sedem biserčkov. Znal jih je pritegniti k igri, še posebej tiste tri, ki jih je prav on spravil na noge, a slehernega od štirinajstih je vselej čakal, kdaj se bo prikazal na vratih. Zato so ga imeli radi tudi oni in bodo njegovo toplo in prijazno besedo še kako pogrešali.

Zmogel je torej, naš Albert, previhariti številne preizkušnje, preživel je tri operacije kile in težave s črevesjem, doživel pa tudi precej lepega. A tisto spoznanje, da sta z Marijo res storila nekaj dobrega, ki se mu je utrnilo, ko so jima otroci pripravili nepozabno zlato poroko, je bilo vendarle krona vsega, s čimer so ju osrečili, ko so jima želeli povrniti vsaj del skrbi in ljubezni. Še prehitro so stekla naslednja leta, saj bi Albert prisegel, da bi zvestobe ne prelomil niti naslednjih 50 let. A se je prehitro v njegovo srečne misli vrinila bolezen, ko ga je 28. februarja 2001 prvič stresel udarec kapi. Le počasi si je opomogel. Kakor je bila močna njegova volja do življenja in dela, ga je tudi spoznanje, da se mora gibati, vleklo na zrak, vleklo na sprehode. Vsak dan sta z Mojco našla tisti čas, pa ga je lani novembra zadelo še drugič. Res je še hodil, a ob težavah z govorom se je vse pogostejše kar zjokal. Po vsakem poslabšanju, saj je moral v bolnišnico januarja, pa aprila za tri dni in spet maja, je bil čustveno labilnejši. Zadnjič ga je peljala v bolnišnico hči Mojca z upanjem vseh njegovih, da mu bodo kot vedno doslej znali pomagati in se bo kmalu vrnil domov. A tokrat je smrt čakala že za vrati in po nekaj kratkih urah je zvečer Albert Krejan umrl.

Marjan Križaj

Glej, zemlja si je vzela, kar je njeno.
A kar ni njeno, nam ne more vzeti.
In to, kar je neskončno dragoceno,
Je večno in nikdar ne more umreti.

ZAHVALA

Ob boleči in nenadomestljivi izgubi našega ljubega in skrbnega moža, očeta, dedka, pradedka ter brata

ALBERTA KREJANA

Iz Mislinje, Gozdarska cesta 82

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in znancem, ki ste bili z nami v trenutkih globoke žalosti in bolečine, in ga v tako velikem številu pospremlili k večnemu počitku ter mu darovali vence, cvetje, sveče in svete maše.

Posebno se zahvaljujemo Mirku Jeseničniku, gospodu župniku Tinetu Tajniku za opravljen pogrebni obred, Jerneju Zaveršniku za opravljene pogrebne storitve, govornikoma Marjanu Križaju in gospodu Ivanu Krenkerju ter pevcevm za zapete žalostinke. Vsem še enkrat prav iskrena hvala.

Vsi njegovi

* 1934
+ 2003

Umirile so se pridne roke,
obstalo je ljubo srce,
padel je mrak na vas
in zapeli so zvonovi v slovo.

RUDI JEROMEL

V najlepšem mesecu, v maju, ko se je vse razcvetelo in se je razvnel vonj sveže pokošene trave, je v trenutkih sreče in veselja prišla neizmer-na žalost. Za vedno nas je zapustil nenadomestljivi mož, oče, stari oče, brat Rudolf Jeromel – Smodejev Rudi.

Bolezen ga je odtrgala od domačih in ob zvokih žalostnih zvonov se je čas ustavil na točki obupa.

Rudolf Jeromel je privekal na svet kot šesti otrok očetu Rudolfu in mami Amaliji Jeromel 22. 11. 1934 pri Tisnikarjevih v Mali Mislinji. S svojimi šestimi brati in tremi sestrami je z otroško radostjo prijel za vsako delo na Tisnikarjevi kmetiji. A veselje je kmalu zamrlo in pri štirinajstih letih se je s težkim srcem poslovil od domačih ter odšel k stricu, ki ni imel naslednikov. In tako ga je pot pripeljala v Andraž nad Polzelo. Z vedno vedrim in nasmejanim obrazom je stopil v korak s tamkajšnjim časom in se s svojim družabnim srcem kmalu vključil v življenje daleč od doma. Postal je član igralske skupine in poln življenja zaigral v nemalokateri igri. Postal je predsednik Rdečega križa, kar je ostal kar osem let. Kot velik ljubitelj je postal še ustanovni član PGD Andraž in pripomogel, da deluje še danes. A njegova največja ljubezen je bilo petje. Postal je član moškega pevskega zbora Andraž, moškega pevskega zbora Polzela, kot veren občan pa je začel prepevati v cerkvenem pevskem zboru Andraž. Največkrat pa so ob večerih v domači hiši zapeli ubrani glasovi kvinteta Vaških pevcev Andraž pod njegovim vodstvom. Z besedami »kdor poje, ne misli slabo«, se je vtisnil v srca ljudi, ki so ga poznali in imeli radi. V razgibanem življenju pa ga je pot zanesla tudi na obronke Gore Oljke, kjer je spoznal svojo življenjsko sopotnico Karolino Pižorn. Poročila sta se leta 1960 in kmalu sta svojo ljubezen zapečatila z rojstvi treh otrok. Življenje jima ni bilo postlano z rožicami, saj je bila kmetija potrebna krepke obnove. Vendar v slogi in prijetni družini to ni bilo težko, zato še vedno kljub trdemu delu, ni mogel odreči pomoči vaščanom kot mesar. V življenju so bili svetli in temni dnevi, a z veseljem in radostjo je teklo mimo. Rodili so se vnuki in zapolnjevali včasih žalostne trenutke s srečo in veseljem.

A sonce ne sije vedno. Pred enim letom je Rudija začelo mučiti zdravlje. Večkrat je žalosten odšel v Topolšico, zaradi slabega srca. Nazadnje pa je moral na težko operacijo v Ljubljano. Poln življenja se je po enem mesecu vrnil med domače. Toda obnovljeno srce je bilo premočno za njegovo oslabele ožilje. Po dolgem mesecu težkega boja, toda vedno s pozitivno mislijo, je srce še poslednjič udarilo.

Delo je obstalo, petje je potihnilo, zašlo nam je svetleče se sonce.

T R G O V I N A

LES

SPECIALIZIRANA TRGOVINA
ZA OSKRBO GOZDARSTVA

V naši gozdarski trgovini LES v Slovenj Gradcu in Radljah vam nudimo vse, kar potrebujete za delo v gozdu: vso gozdarsko orodje in opremo za posek in spravilo lesa, kolesne verige za traktor ali tovornjak, zaščitna sredstva in oblačila za gozdarje, kosilnice in motorne kose, škarje za živo mejo, motokultivatorje in še vse ostalo za delo v gozdu in na vrtu, itd...
Oglasite se pri nas.

SLOVENJ GRADEC, Cesta na Štībuh 1
Telefon 02/88 21 620, faks 02/88 42 684
RADLJE (Dvorec), Koroška cesta 68
Telefon 02/88 71 423, faks 02/88 71 239

Zamenjajte vašo staro za vroč stroj!

prihranek do 30.000,- SIT !!

Husqvarna
3,9 KM, 59 cm, 5,5 kg
z magnezijevim ohišjem
od 129.900,- SIT
namesto 159.900,-

**ŠE VEDNO
V AKCIJI: MOTORNA ŽAGA
HUSQVARNNA 359**

**GOZDNO
GOSPODARSTVO
SLOVENJ GRADEC**

Vorančev trg 1
2380 Slovenj Gradec
Telefon, nc: 88 43 332
Faks: 88 42 684
E-mail: viharnik@gg-sg.si

Imamo bogato izbiro motornih kos in kosilnic ter motornih žag po ugodnih cenah!

SERVIS

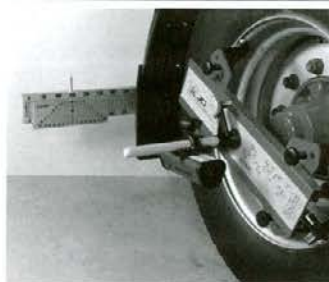
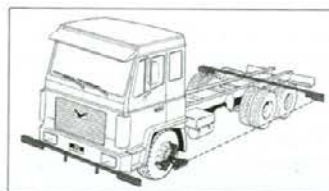
Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec d.d. - SERVISI Pameče obveščata cenjene stranke, lastnike tovornih vozil, da v naših delavnicah izvajamo hitro servisiranje, menjavo olj in filtrov, menjavo in centriranje koles ter preizkus zavor vašega vozila.

Izmerimo tudi stekanje koles z lasersko merilno napravo. S pravilno nastavitvijo boste zmanjšali porabo goriva in obrabo gum.

Sedaj je tudi čas za pranje vašega tovornega vozila ter odstranitev škodljivih soli, ki so se nabrale v zimskem času.

Zaupajte vzdrževanje vašega vozila servisu Gozdnega gospodarstva v Pamečah!

Naš delovni čas je od ponedeljka do petka od 7. do 22. ure.
Telefon: 02 88 46 100 ali 88 46 106

PRAVLJIČNI SVET KRALJA MATJAŽA POD PECO

METKA TAJZEL, univ.dipl.inž., pedagoška vodja doma

Pod Peco, kjer biva Kralj Matjaž in plešejo škratje, se je v petek, 25. maja 2003 pričelo novo življenje. Koroška je dobila nov dom Centra Šolskih in obšolskih dejavnosti, dom Peca na Bregu nad Mežico. Odprl ga je minister za šolstvo, znanost in šport dr. Slavko Gaber. Namenjen je osnovnošolcem in dijakom, ki bodo tu preživeli enotedensko šolo v naravi.

Domu daje zavetje gora Peca, v kateri prebiva kralj Matjaž s svojimi vojščaki. Nahaja se na 670 m nadmorske višine, na področju apniške grape imenovane Breg, pod strmimi vrhovi okoliških hribov, ki mamljivo vabijo s svojimi čari. Že samo ime Breg, ki izvira iz ljudskega poimenovanja tamkajšnjega področja (Bergwerf = rudnik) pove, da je dala pokrajini pečat zgodovina rudarjenja (rudnik svinca in cinka Mežica) in fužinarstva.

Številni iskalci rudarske sreče so v preteklosti dodobra oblezli vso okolico doma. Danes so tu iskalci znanja o naravi učenci. Okolico raziskujejo kot pohodniki, kolesarji in pozimi smučarji. Njihove poti vodijo mimo botaničnih rajev suhih, nepokošenih travnikov in gozdov. Travniki in gozdovi tako postanejo njihove učilne.

Na kmetijah se seznanijo z delom in zgodbami iz preteklosti: Kje je skrit zaklad pri kmetiji Grauf? Pri iskanju si ogledajo ohranjeno okrog 100 let staro kaščo, ki velja za najlepšo v tem delu Mežiške doline. Graufova domačija je prekrita s skodlami

Nov center je odprl minister za šolstvo, znanost in šport dr. Slavko Gaber

Dom Peca na Bregu nad Mežico

(šiklni) in ima tipični lesen balkon zgrajen iz brun (gang). Zgodbi-ce jih popeljejo do Ručnikove in Mlačnikove kmetije, kjer so snemali znani slovenski film Boj na požiralniku, posnetega po knjigi Prežihovega Voranca.

Po razgibanih poteh se seznanijo z osnovami gibanja v naravi in osvojijo številne bližnje vrhove Pikov vrh, Jesenikov vrh, Gorno, zmogljivejši pa tudi Peco. Ne pozabimo jih opozoriti na nevarnosti v gorah.

Reliefna oblika in zgodovina rudarjenja jih na vsakem koraku opozarjata na pestrost geološke zgradbe (nahajališča fosilov in številni ostanki starih rovvov). Globoko pod zemljo učenci spoznajo »šiht knapov« in skrivnostni svet podzemlja Pece.

S prvim rudarskim vlakom, opremljeni s čeladami in naglavnimi svetilkami, se popeljejo po sledeh rudarjenja v osrčje Pece, kjer so rudarji od leta 1665 do danes izkopalni 800 km rovvov.

Večina vzgojnoizobraževalnih dejavnosti na domu se prepleta in dopolnjuje. Predvsem šport z naravoslovjem, npr. okoljska vzgoja z gorskim kolesarjenjem. Učenci se z gorskim kolesom peljejo mimo »doline smrti«, kjer je predelava svinca in cinka povzročila propadanje gozda in popolno osiromašenje pokrajine, do vhoda v rudniški rov. Opremi se s svetilkami in se kot rudarji na kolesu po pet kilometerskem rovu vrnejo.

Tako doživijo edinstveno kolesarjenje v Evropi. Določene dejavnosti kot je smučanje so vezane na letni čas. Približno en kilometer od doma se nahaja urejeno smučišče Mežica.

Omenjene ter ostale naravoslovne in športne dejavnosti, referenčne dejavnosti doma Peca

(Rudnik svinca in cinka kot turistični rudnik in muzej, z ednim rovom v Evropi, kjer je možno kolesariti) učencem približajo naravo in pravljčni svet Kralja Matjaža ter njegovih škratov.

Kakšen je ta svet v očeh naših obiskovalcev pa prihodnjič! ▲

**ZAVAROVALNICA
M A R I B O R**

PE Podružnica SLOVENJ GRADEC

tel.: (02) 88 12 700, (02) 88 12 730,

fax: (02) 88 12 737

IZBERITE MODRO SVOJO POT

**V 365 DNEH JE LAHKO SAMO
EN DAN NESREČEN.
NE PUSTITE SE PRESENETITI.**

Vaša Zavarovalnica Maribor d.d.

S KOLESI NA POT

ALEKSANDRA ROŽIČ, prof. razrednega pouka, OŠ Neznanih talcev Dravograd, POŠ Ojstrica

Ni bilo naključje, da smo se učenci in učiteljici POŠ Ojstrica te dni odpravili nepozabnim dogodivščinam naproti. Želeli smo šolski dan preživeti nekoliko drugače, nevsakdanje in predvsem aktivno.

Ko smo se tako nekega dne pogovarjali in zbirali predloge za »nepozabni šolski dan«, ni bilo lahko, kajti idej je bilo toč vedno veliko. Odločitev pa...

Odločili smo se, da se s kolesi odpeljemo do »Velškega Morija«, kajti kar dva njihova otroka, Sara in Aleš, sta naša učenca, kmetija in pot do nje pa ponujata bogato paleto izzivov.

Na pot smo vsi skupaj krenili izpred šole. V športni opremi, polni navdušenja in dobre volje, smo bili pripravljeni na približno 8 km dolgo pot. Nekaj vzponov in spustov, otroški vrišč, dobra

volja, sproščen klepet in še in še...

Pot je bila premagana, mi pa nič kaj preveč utrujeni.

Gospodar Milan, gospodinja Marija in babica Fanika so nas lepo sprejeli in nam razkazali lepote svoje domačije. Dobra domača malica, ki se je še kako prilegla, nekaj besed o preteklosti in o predvidevanjih za pri-

hodnost in čas je čisto prehitro minil.

Ko pa je gospodar osedlal še konja, je bilo navdušenje na višku. Vsi smo se želeli dokazati pri jezdenju. Konj je pridno ubogal gospodarja in vsakega ponesel po dvorišču. Seveda so pri tem nastajale nepozabne spominske fotografije.

Presenečenj pa še ni bilo konec, saj nam je gospodinja postregla še s sladoledom. Oči so kar sijale od veselja in zadovoljstva. Tako okrepečani smo bili pripravljeni za pot proti domu.

Prijetno vzdušje, sproščen klepet in nove izkušnje bodo prav gotovo ostale v lepem in nepozabnem spominu.

Vsem domačim se najlepše zahvaljujemo za prijaznost in gostoljubje. ▲

1. Lučke so se zares prilegle.
2. Spominska fotografija za slovo
3. "Kar dobro mi gre..."
4. "Malo me je strah, pa bo že; vaja dela mojstra".

Suzuki IGNIS

1.3 82 PS

3.653.000,-

v sili DDV včet

4 x 4

SUZUKI

Suzuki Vitara Santana

2.0 88 PS

4.070.000,-

v sili DDV včet

4 x 4

Avtohiša Odar telefon 88 29 524
Pohorska cesta 6 Slovenj Gradec

ODPRTA VRATA SLOVENJ GRADCA V SLIKI

STANKO HOVNIK

Tudi letos v začetku meseca junija je mestna občina Slovenj Gradec skupaj s turistišnim društvom mesta pripravila teden prireditev z naslovom "Odperta vrata Slovenj Gradca".

1. Osrednji dogodek je bil otvoritev prenovljene Meškove ulice. Ob tej priložnosti je profesor zgodovine Jože Potočnik pripravil razstavbo fotografij, zapisov in drugih dokumentov v knjižnici Ksaverja Meška v Slovenj Gradcu. Otvoritev razstave je bila 4. junija.

2. Ob otvoritvi Meškove ulice je župan mestne občine Slovenj Gradec Matjaž Zanoškar sprejel najstarejša prebivalca te ulice Ido Gros in Franca Murka starejšega.

3. Dobitniki priznanj četrtnih skupnosti mesta Slovenj Gradec za posebna prizadevanja na področjih svojega udejstvovanja: z leve stojita spredaj: Marjana Vončina in Kazimira Lužnik, zadaj stojijo: Vinko Hajtnik, Edo Pušnik, in Vinko Mlinšek.

4. Na paradi otroških idej so nastopili učenci osnovnih šol mestne občine Slovenj Gradec.

5,6. Prikaz gašenja požara z gasilsko tehniko iz leta 1903 in razstava stare gasilske tehnike. "Srednjeveški dan"

Zadnji dan "Odprih vrat" je bil v znamenju srednjeveških prireditev in običajev. V programu je sodelovalo več kot 30 umetnikov. Prireditveni prostor je bil Trg svobode, kjer je bila postavljena srednjeveška tržnica z raznoliko kulinarčno ponudbo in prikazom raznih obrti iz tistega časa. Kulturno zabavni program je tekel ves dan.

7. Srednjeveški vitezi iz Češke so predstavili boj med vitezi.

8. Tatiča so najprej izsledili, nato so ga obsodili. Kazen je služil privezan na pranger v posmeh ljudstvu.

9. Razstava slikarskih del 10. jubilejne slikarske kolonije "Podoba Slovenj Gradca skozi stoletje".

Prireditve si je ogledalo okoli 3000 ljudi. Zadovoljni in z dobrih vtisi so se vrnili na svoje domove s pozdravom: Nasvidenje na takšni prireditvi v naslednjem letu!

FRANC JURAČ: IZ MOJEGA ALBUMA GASILCI IZ DOLIČA

Tale posnetek gasilcev iz Doliča sem naredil leta 1961, ko je Gasilsko društvo praznovalo svojo 30. letnico obstoja društva s posebnim poudarkom na 20. letnico ljudske revolucije. Takrat gasilci v Doliču še niso razpolagali z gasilskim avtomobilom, ampak so za prevoz gasilske črpalke uporabljali konjsko vprego, ta pa je bila last Ferdinanda Plevnika. Zgradili so nov gasilski dom in tisto leto nabavili novo gasilsko sireno.

Vsi gasilci na sliki, razen Rudolfa Skarlovnika, ki sedi drugi z leve, so že pokojni.

Sedijo z leve: Franc Vodovnik, Rudi Skarlovnik, Franc Pogladič, Ivan Razbornik;

za njimi stojijo: Albert Novinšek, Karel Plevnik, Rafael Sešel, Janko Korošec, Mirko Repolusk, Ivan Firšt, Stanko Herlah, Rajmund Gačnikar, Ferdinand Plevnik, Ferdinand Smonkar in Ivan Zajc. ▲

SPOZNAJTE SVOJ KRAJ IN LJUDI

FRANC JURAČ

Naša zadnja nagradna uganka, kot vse kaže, ni bila težka in vsi tisti, ki ste na sliki spoznali kosca Stanka Sedovnika, ki je kosil na kmečkih igrah na Rogli, ste pravilno odgovorili. Prejeli smo veliko vaših dopis-

nic in veseli smo, da radi rešujete in pošiljate odgovore. Nagrado bo tokrat prejela **Tadeja Mlinšek, Gozdarska cesta 144, 2382 Mislinja. Nagrajenki iskreno čestitamo.** Na naših kmetijah so nekoč veliko spravljali seno s travnikov z volovsko vprego, tako kot prikazuje naš posnetek. Uganite, kje smo naredili ta posnetek in ob kakšni priložnosti; torej kraj in prireditev. Čaka vas lepa nagrada. ▲

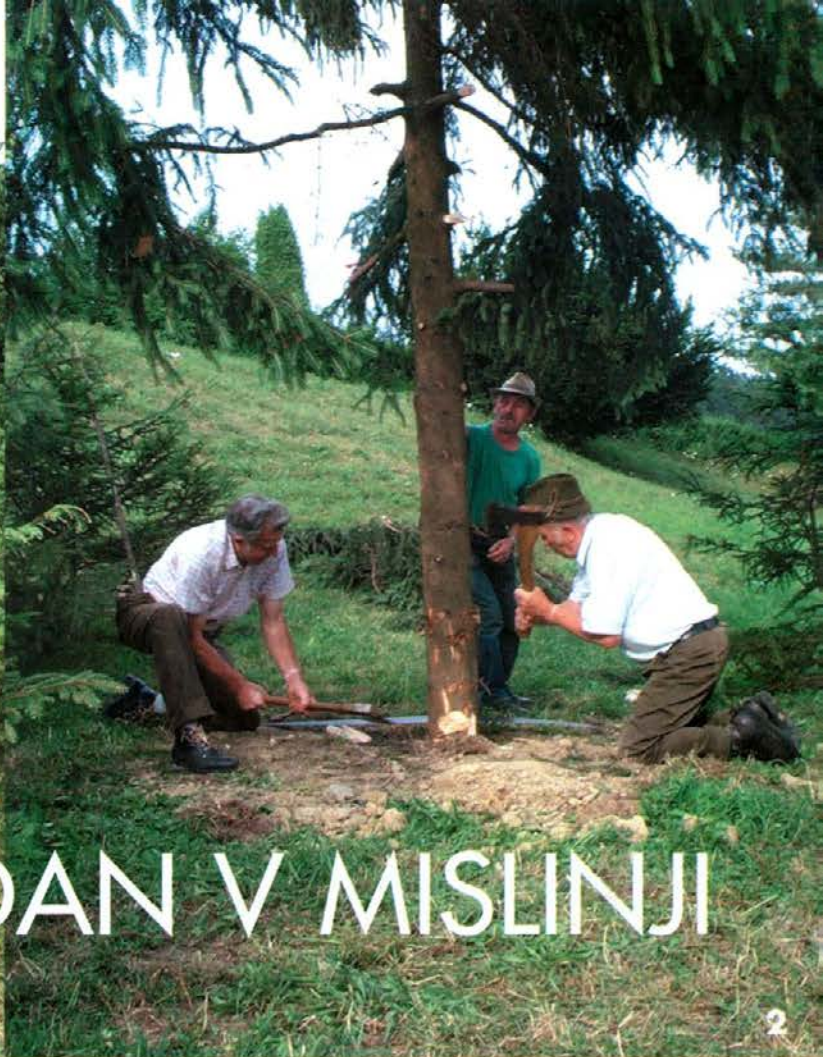
PIKNIK BIVŠIH ČLANOV KS ŠENTJANŽ

IVAN MERC

Člani sveta krajevne skupnosti Šentjanž, ki smo bili aktivni v letih med 1998 in 2002, ko nam je potekel mandat, smo se na eni izmed sej dogovorili, da se bomo srečali tudi po izteku mandata. To obljubo smo izpolnili in organizirali piknik 8. junija letos na kmetiji Hinka Rotovnika v Otiškem vrhu. Srečanja so se udeležili tudi naši družinski člani.

Bivši člani KS Šentjanž z družinami

GOZDARSKI DAN V MISLINJI

IDA ROBNIK in GORAZD MLINŠEK

V okviru prireditev ob prazniku občine Mislinja je bil tudi letos en dan, ponedeljek 23. junij, namenjen gozdarjem in lovcem. Prireditve so organizirali: občina Mislinja, Lovska družina Mislinja, Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec in Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec, krajevna enota Mislinja. Dopoldne so lovci tekmovali v strelskih veščinah, popoldne pa so se pomerili v sekaških veščinah gozdni delavci in lastniki gozdov. Slednji so tekmovali kot posamezniki in ekipno. Trinajst tekmovalcev je bilo razvrščenih v štiri ekipe: lastniki gozdov iz Završ, žaga Cemprin in dve ekipi Gozdnega gospodarstva Slovenj Gradec, delavci poslovne enote Mislinja. Pomerili so se v disciplinah:

1. obračanje letve, montiranje in napenjanje verige na motorni žagi (najboljši Robi Uršej s časom 22 sekund, državni rekord pa je 17 sekund),
2. prežagovanje hloda s kombiniranim rezom (najboljši Sandi Založnik GG Slovenj Gradec),

1. Revirni gozdar bo odkazal smreko, katero bosta z amerikanko podrla Slavko Založnik in Franc Sovič.
2. Podiranje na star način.
3. Prežagovanje.
4. Po končanem tekmovanju se je prilegel počitek in osvežitev s pijačo.

GOZDARSKI DAN V MISLINJI

- 3. natančno zabijanje sekire (najboljši Pustinek Leopold),
- 4. prečno prežagovanje hloda na podlagi (najboljši Leopold Pustinek),
- 5. podiranje debla na balon (balonu se je najbolj približalo podrti deblo Leopolda Pustineka).

V skupnem seštevku se je prvih pet uvrtilo na mesta:

1. Leopold Pustinek
2. Rado Timošek
3. Robi Uršej
4. Sandi Založnik
5. Dušan Kotnik.

Ekipno pa so se razvrstili:

1. I. ekipa Gozdnega gospodarstva Slovenj Gradec, poslovna enota Mislinja v sestavi: Robi Uršej, Boris Razgoršek, Rado Timošek)
2. II. ekipa Gozdnega gospodarstva Slovenj Gradec, poslovna enota Mislinja
3. žaga Cemprin
4. lastniki gozdov Završe.

Za dosežene rezultate tekmovanja jim je župan občine Mislinja Viktor Robnik podelil pokale in priznanja.

Gledalci pa so si lahko ogledali tudi, kako je "logar" odkazil drevo in kako so ga posekali oziroma prežagali in oklestili pred leti, ko še ni bilo motornih žag. To so spretno opravili revirni gozdar KE Mislinja Zdravko Miklašič in nekdanja gozdna delvca, sedaj upokojenca Franc Sovič in Slavko Založnik.

Na travniku pod mislinjsko osnovno šolo pa je tudi letos zagorela oglarska kopa. Prižgal jo je vodja ZGS OE Slovenj Gradec Milan Tretjak, zanjo pa bo cel teden skrbel oglar Poplotnik, Rudi Strčnik.

Gozdarski dan so s petjem popestrili pevci okteta Mislinja, Babnikova godba, zvečer pa je goste zabaval ansambel bratov Poljanšek.

5. Pasji dnevi v Mislinji - vsaka senca pride prav.

6. Oglarsko kopo je uspešno prižgal Milan Tretjak.

7. Na prireditvi sta bila prisotna tudi Milan Tretjak, vodja ZGS, OE Slovenj Gradec in Silvo Pritrznik, direktor GG Slovenj Gradec.

8. Zmagovalna ekipa GG Slovenj Gradec

